

HOTEL
ROZEBOTTEL

KLOPGEESTEN?

**Marjo
Roeven**

KLUITMAN

HOOFDSTUK 1

De dag dat Lucy Rozebottel haar zilveren armbandje kreeg, was er een die ze niet snel zou vergeten. Op die dag zag ze namelijk voor het eerst die bleke griezels met het sikje. Het was bovendien de dag dat zij, Carrie en Nicole, haar beste vriendinnen, gingen snuffelen op zolder en er plotseling twee enge ogen opdoemden uit het duister. Maar daar was alle heisa niet mee begonnen. Dolly, Lucy's moeder was de aanleiding geweest.

De grote klok in de hal van hotel Rozebottel had net twee uur geslagen en het zal iets over tweeën geweest zijn toen Dolly, vergezeld van een windvlaag, kwam binnenzeilen. "Joehoe! Waar is iedereen? Ik heb een verraaassing!!!"

Dolly's stemgeluid was tot in de verste hoeken van hotel Rozebottel te horen. Ten overvloede gaf ze een flinke mep op de gong, die alleen met etenstijd werd geluid.

Haar man Fred was zowaar de eerste die verscheen. Zijn werkkamer bevond zich pal naast de centrale hal. Hij had daar juist een paar hoogst interessante eitjes van insecten onder de mikroscoop liggen, toen Dolly zijn concentratie verstoorde.

De rest van het huishouden volgde al snel.

“Ah, daar zijn jullie dan!” schetterde Dolly. “Kom eens bij je moeder, dan krijgen jullie allemaal een dikke zoen.”

Deze uitspraak veroorzaakte grote verwondering. De hele familie stond perplex. Een dikke zoen? Wat mankeerde haar? Zoiets was niets voor Dolly.

Lucy keek bevreemd naar haar moeder en trok een vies gezicht. Als ze ergens een hekel aan had, dan was het wel aan mensen die haar wilden zoenen. Ook al was het haar eigen moeder. Waarom deed ze zo stom?

Snel deed Lucy een stap achteruit. Maar Dolly had Muis, Lucy's één jaar oudere zus, al te pakken.

“Doe niet zo raar!” snibde Muis geschrokken en ze wurmde zich los.

“Wat heb je toch, lieve?” vroeg Fred verbaasd.

Het was Lucy's jongere broer Mike die het raadsel oploste. Hij stond het dichtst bij Dolly en zijn neus vertelde hem precies wat er aan de hand was.

“Ma is tipsy!” meldde hij doodleuk.

“Foei!” berispte Coba, de kokkin, hem. “Jullie moeder is alleen een beetje, eh... vrolijk.”

Inderdaad rook Dolly sterk naar de sherry uit het dressoirkastje, die alleen werd geschonken als Hector Krol, de eigenaar van het luxe Boulevard Hotel, op bezoek was.

“O,” giechelde Dolly. “Het was zóóó gezellig.”

Ze had gewinkeld met mevrouw Faber van de apotheek en omdat het zo koud was, hadden de dames een drankje genomen om op te warmen. En nog een. En een kleintje om het af te leren. Voor Dolly, die zelden alcohol dronk, was dat net iets te veel van het goede geweest.

Coba schudde afkeurend het hoofd. Dit kon toch niet? Ze zou Dolly meteen een paar koppen zwarte koffie geven, dan was ze snel weer de oude.

Maar zo ver was het nog niet. Dolly had voor ieder een kadootje meegebracht en dat was zo'n verrassing, dat de hele familie verheugd in gejuich uitbarstte.

“Lucy!” zei Dolly en ze stak haar een piepklein pakje toe, waarvan Lucy's hart sneller begon te kloppen.

Met nerveuze vingers trok Lucy aan het glanzende papier en er kwam een spannend, klein doosje te voorschijn. Voorzichtig opende ze het dekseltje en wat ze toen zag, benam haar terstond de adem.

Op een bedje van roze watten lag het dunne, zilveren armbandje dat al maanden naar haar lonkte in de etalage van de juwelier.

Met een zucht liet Lucy haar adem ontsnappen en ze keek naar het felbegeerde kleinood, dat haar zomaar in de schoot viel. Zoiets moois had ze nog nooit in haar bezit gehad. Het was zelfs mooier dan de lakschoenen die ze had gekregen toen ze acht was. Die prachtige, glimmende schoentjes met een heus hakje, die ze zo trots

had gedragen op het huwelijksfeest van haar opa en oma. “Doe hem eens om,” zei ze tegen J.J., Mikes tweelingbroer. Maar J.J. kreeg juist een chemieset en had nergens anders oog voor. Coba bevestigde daarom het armbandje om Lucy's pols. “Daar zou ik maar heel voorzichtig mee zijn,” mompelde ze. “Het is heel teer en zo kapot.”

Aan Coba's gezicht was duidelijk te zien hoe zij erover dacht. Zo'n breekbaar kado was helemaal niets voor Lucy. Een wildebras als Lucy was eigenlijk geen mooie dingen waard. Vol overgave klom ze in bomen en het liefst deed ze wilde spelletjes. Geen moment kwam het in haar blonde hoofd op, dat daardoor haar kleren vol gaten en scheuren raakten.

Lucy begreep heus wel wat Coba bedoelde. Ter plekke besloot ze haar leven te beteren. Ze nam zich voor dat ze heel goed zou oppassen en dat ze het armbandje alleen zou dragen bij speciale gelegenheden.

Naast haar slaakte Mike een triomfantelijke kreet, want uit zijn pakje kwam een prachtige sportbroek gemaakt van een glanzende stof te voorschijn. Verderop zag ze haar vader verrukt naar een gloednieuw terrarium kijken, terwijl Muis met ingehouden adem iets kleins in lichtroze uit een zakje viste.

Het pakje van Muis interesseerde Lucy het meest. Wat was dat? Zag ze het goed? Het leek... het leek wel een kanten body!

“O, mam!” riep Muis ademloos uit en dit keer vloog ze haar moeder spontaan om de hals.

Lucy en Mike keken Muis spottend aan.

“Wat moet je nou met zo'n geval?” riep Mike.

“Daar zie je toch niks van onder je kleren,” viel Lucy hem bij.

Muis liep rood aan.

“Kinderen, kinderen,” riep Dolly bezwerend.

Lucy giechelde. Het kwam er zo mal uit.

Muis vergat de beledigingen echter direkt. Ze was in de zevende hemel en keek verzaligd naar de lichttroze body. Was hij niet prachtig? Hij bestond voor het grootste deel uit kant.

Muis zeurde al maanden om een body. Alle meiden in haar klas hadden er een. Nou ja, alle... Degenen die meetelden, in ieder geval. Maar Dolly had haar dochter duidelijk gemaakt dat ze dat de grootste flauwekul vond. Snapte ma dan niet hoezeer Muis zich schaamde in de kleedkamer na de gymles als iedereen met zijn body pronkte, terwijl zij enkel zo'n stom behaatje met een niet eens bijpassend slipje droeg. Muis had de moed eigenlijk al opgegeven. En nu gebeurde zomaar het ongelooflijke. In haar handen lag het mooiste geschenk sinds jaren.

“Ik ga hem direkt passen,” riep Muis uit en ze rende met twee treden tegelijk naar boven.

Lucy trok zich terug in de zitkamer, zodat ze in alle rust het

armbandje kon bewonderen.

Ze zat er praktisch alleen. Aan de andere kant van de enorme kamer zat een bejaarde gast met een gehoorapparaat te rillen onder een geruite plaid. De verwarming had weer kuren. Hotel Rozebottel was nu eenmaal geen behaaglijke plek in de herfst.

“Hè, hè, daar ben je. Ik zocht me een rotje.” Carrie kwam binnenlopen, samen met Nicole. Deze herfstvakantie deden ze opnieuw vakantiewerk in het hotel en met veel lawaai smeten ze een paar tassen op de grond, waarin alles zat voor een logeerpartij van een week.

“Jullie zijn laat,” vond Lucy.

“Nicole heeft ook altijd zo lang werk,” verdedigde Carrie zich.

“Niet waar!” reageerde Nicole. “Ik wil gewoon zeker weten dat ik niks vergeet.”

“Kijk eens,” zei Lucy en ze stak haar pols met het armbandje naar voren.

“O,” zei Carrie, “wat mooi! Hoe kom je daaraan?”

“Van mijn moeder gekregen,” antwoordde Lucy trots.

“Zomaar?”

Lucy knikte.

“Dan was ze zeker in een goede bui?” oordeelde Nicole verwonderd.

“Ze was in de olie,” overdreef Lucy, die het allemaal best grappig vond.

“Echt waar?” riep Nicole uit.

Carrie begon te grinniken. “Zie je nou,” zei ze tegen Nicole. “Nu hebben we alle lol gemist. Dat komt omdat jij zo'n treuzelaar bent.” “Vertel eens,” vroeg Nicole nieuwsgierig. “Hoe deed ze dan? Ik heb nog nooit dronken mensen gezien.”

“Och,” zei Lucy nonchalant. “Ze was alleen een beetje tipsy. Ze deed lacherig en raar, en ze wilde iedereen zoenen.”

“Bah!” zei Carrie hartgrondig. Zij had een tante die dat altijd wilde. Tante Friedel. Tante Friedel bracht trouwens ook altijd kadootjes mee.

Waarschijnlijk hoorde het erbij, bedacht Carrie spijtig. Als je je kado wilde hebben, dan moest je je wel laten zoenen. Met afgrijzen dacht ze aan de omvangrijke boezem van haar tante, waartegen je bij zo'n gelegenheid bijna werd geplet.

Lucy verzonk even in gepeins. Deze onverwachte kadootjes waren inderdaad niets voor Dolly.

Ze kregen geschenken als ze jarig waren en met sinterklaas. Verder niet. 'Het geld groeit me niet op mijn rug,' zei haar moeder altijd. “Misschien komt het wel door de laatste ouderavond,” dacht Lucy hardop.

Voor het eerst waren er geen boze leraren naar Dolly toe gekomen. Die zeiden altijd hetzelfde. Opmerkingen die ook vaak de schoolrapporten van de kinderen Rozebottel sierden.

Lucy kende ze uit haar hoofd. 'Let niet goed op' stond er steevast op het hare. Of: 'Kan geen twee tellen stilzitten' en: 'Zit vaak te praten'.

“Ben je zo braaf geweest op school?” grinnikte Carrie.

Lucy schokschouderde. “Jullie zitten helemaal aan de andere kant van de klas. En ik zit naast die saaie Sara. Er viel niets te keten. En dan had Nicole ook nog eens griep de laatste week. Ik ben blij dat het herfstvakantie is en dat jullie weer hier logeren.”

Carrie lachte en Nicole niesde stevig in een verfrommelde zakdoek.

“Ga weg, jij. Straks steek je me nog aan,” mopperde Lucy en ze gaf Nicole een zetje.

De griep mocht dan over zijn, verkouden was Nicole nog wel. Haar grote ogen stonden waterig, haar neus was rood en ze zag een beetje pips. Ondanks dat presteerde ze het ook nu weer om een bedrieglijk engelachtige indruk te maken. Nicole zag er gewoon altijd lief uit met haar donkerbruine, golvende haren en de grote onschuldige ogen.

Het was heel grappig als je Carrie ernaast zag.

Carrie had niets van een engeltje. Met haar sproetige gezicht en haar verwarde bos haar leek ze nog het meest op een kwajongen. Zij en Lucy waren uit hetzelfde hout gesneden.

Carrie ging in de vensterbank zitten en rilde. “Het tocht hier,” merkte ze op.

Lucy haalde haar schouders op. “Dat doet het altijd als het kouder

wordt,” zei ze nuchter. “Waarom denk je dat het hier na de zomer altijd zo rustig is?”

“Maar dit keer komen er wel veel gasten,” bracht Carrie ertegen in.

“Jaaa,” zei Lucy langzaam en ze grijnsde. “Mijn moeder heeft zich helemaal blauw geadverteerd. Je lacht je dood als je leest wat ze in die advertenties heeft gezet: kom logeren in hotel Rozebottel.

Romantisch familiehotel in de bossen. Dicht bij het strand...”

Nicole proestte, want het was een aardig stuk fietsen.

“...Speciale wildmenu's,” vervolgde Lucy op haar meest wervende toon.

“Kip a la Cobra,” grijnsde Carrie.

“Behaaglijke open haarden...”

“Met slecht trekkende schoorstenen,” vulde Nicole geestdriftig aan, want ze herinnerde zich nog goed hoe rokerig het in de kamers werd als de open haarden te lang brandden.

“Tochtige ramen,” riep Carrie vrolijk.

“En bevroren waterleidingen,” sloot Lucy de rij.

Ze lagen nu alle drie krom en lachten tot de tranen over hun wangen liepen. “Ik ben benieuwd hoe lang al die gasten zullen blijven,” giechelde Lucy met een blik op de dove oude man, die hen toch niet verstond.

Op dat moment kwam Muis binnen om de planten water te geven. Ze liep statig rechtop, met haar borst fier vooruit. Onder het dunne

witte bloesje zag je de body duidelijk zitten.

Alsof ze een commando kregen, begonnen de meisjes opnieuw te gieren van het lachen.

“Wat ben jij sexy?” proestte Carrie.

“Kun je niet zien dat ik een body draag?” snauwde Muis en met haar neus hooghartig in de wind maakte ze snel dat ze de kamer weer uit kwam.

Met een minachtend trekje op haar gezicht begoot ze de grote gatenplant naast de receptie. Wat waren die meiden weer kinderachtig. Net een stel baby's. Maar dat kon haar niet deren, besloot Muis. Zij had een kanten body. Ze had zich uitgebreid in de spiegel bewonderd. Van voren. Van achteren. Van opzij. Wat zouden de meiden op school jaloers zijn. Zo'n mooie als zij had niemand.

In de zitkamer gaf Carrie een imitatie van Muis weg. “Ik ben Muis,” verkondigde ze op een hoog toontje. “En ik ben al onweerstaanbaar.” Tegelijk gooide ze haar borst vooruit.

Lucy en Nicole lachten tot ze er buikpijn van kregen.

Het was maar goed dat ze nog niet wisten wat de komende uren voor hen in petto hadden. Zo vrolijk als die dag begon, zou hij namelijk niet eindigen!

HOOFDSTUK 2

Een halfuurtje later lag Dolly plat op bed met de gordijnen dicht. Haar hoofd bonkte en ze had grote spijt van die drankjes en al de kadootjes die ze had gekocht. Hoe had ze dat nou ooit kunnen doen? Ze had helemaal niet gemerkt dat er veel alcohol in die likeurtjes zat. Ze waren juist heerlijk zoet. Net limonade. Boven haar hoofd zag ze het plafond draaien en ze sloot snel haar ogen. Fred kwam op zijn tenen de slaapkamer binnen. “Gaat het weer een beetje?” fluisterde hij.

“Nee!” zei Dolly sjagrijnig. Ze had een humeur om op te schieten. Eigenlijk was ze boos op zichzelf, maar ze reageerde het af op die arme Fred. Tot haar grote ergernis zag ze bovendien nu pas dat haar verstrooide echtgenoot die morgen een van haar eigen bloezen had aangetrokken.

“O,” zei Fred, niet helemaal op zijn gemak en hij schuifelde met zijn voeten. Een teken dat hij wat op zijn lever had.

Dolly keek geïrriteerd naar zijn gewiebel. “Wat is er?” vroeg ze ten slotte ongeduldig.

“Tja, ik... misschien... ik vroeg me af... Wie moet nou de nieuwe gasten ontvangen?”

“De nieuwe gasten?” Dolly schoot recht overeind en een scherpe pijn ging door haar hoofd. “De nieuwe gasten,” kreunde ze. “Helemaal niet meer aan gedacht. Wat een ellende. Had ik maar nooit naar mevrouw Faber geluisterd.” Dolly zuchtte vol zelfmedelijden. Slechts met moeite wist ze zich te vermannen. “Ik vrees dat jij dat zult moeten doen,” bracht ze uit.

“Ik? Juist ja,” mompelde Fred bezorgd. “Je weet, Dolly, ik ben niet zo goed in die dingen.”

En of Dolly dat wist! “Laat Muis en Lucy je maar helpen,” zei ze bemoedigend. “Je zult zien dat het heus wel lukt.” Maar ze had er zelf ook een hard hoofd in. Hij was een schat, hoor, die man van haar. Maar o zo verstrooid. “Kijk maar in het gastenboek. Daar staat precies in wie welke kamer heeft.”

Fred was al schoorvoetend op weg naar de deur.

“Vergeet niet om de mensen te laten tekenen en trek een andere bloe...” Maar Fred was al weg.

Met een zucht liet Dolly zich voorzichtig achteroverzakken en ze sloot opnieuw haar ogen.

Beneden ging alles gewoon zijn gang. De familie van het dove heertje kwam de oude man ophalen, op het moment dat Lucy achter de balie van de receptie stond.

“Was alles naar uw zin?” vroeg Lucy met stemverheffing.

“Wat?” riep het oude mannetje.

“Of het leuk was, pa!” tetterde de dochter in zijn oor.

“Leuk? Ja, wel leuk. Maar een beetje frisjes nu,” brulde de oude man. Hij moest wel schreeuwen, anders kon hij zichzelf niet eens verstaan.

“Waar zijn vaders koffers?” vroeg de dochter.

“Ze komen eraan,” antwoordde Lucy.

“Ga je slaan?” schreeuwde de oude man verschrikt.

“Nee, pa, de koffers komen ERAAN!”

“Ooo,” blèrde de oude man. “Zeg dan meteen dat we gaan,” en hij keerde zich om.

Lucy kon nauwelijks een grijns onderdrukken. Ze liet het maar zo, want Mike sjouwde juist de koffers uit de lift. Hij kon direkt doorlopen naar de auto, die voor het bordes geparkeerd stond.

“Tot ziens!” riep Lucy.

De dochter zwaaide en even later reed de auto weg.

“Wat is er aan de hand? Wat gebeurt er?” Fred had het geschreeuw in de hal gehoord en kwam nerveus aanlopen.

“Niets, hoor,” antwoordde Lucy laconiek. “De oude meneer Van Doorn is net vertrokken.”

“Mooi, mooi,” mompelde Fred vaag. “Eens zien, het gastenboek. Dat ligt...”

“Hier onder de balie,” zei Lucy en ze keek met opgetrokken wenkbrauwen naar haar vaders bloes: rode roosjes op een witte

ondergrond. Beeldig! Voor Dolly dan.

“Juist, juist,” bromde Fred. “Er komen zo, eh... nieuwe gasten.” Nu, dat wist Lucy allang. Alsof ze het over de duvel hadden, reed er een taxi voor. Een sjiek, ouder echtpaar stapte uit en Mike fronste sjagrijnig toen hij de grote hoeveelheid leren koffers zag.

“En wie moet dat weer allemaal sjouwen?” mopperde hij binnensmonds. “Op welke verdieping zitten ze?”

Lucy keek razendsnel in het gastenboek. “Ze zitten op de eerste verdieping, kamer 10.”

“Hoe weet je nou dat die mensen in kamer 10 zitten?” vroeg haar vader verwonderd.

“Kijk maar,” wees Lucy. “Hier staat het. Dit is het enige echtpaar. Het is hartstikke simpel.”

Maar de enige wereld die simpel was voor Fred, was die der insekten. Het echte leven vond hij knap lastig en liet hij het liefst aan de anderen over.

Gelukkig regelde Lucy op dit moment alles. Dat kon ze best. Ze deed het wel vaker. Als het heel druk was bijvoorbeeld. Het was alleen niet zo verstandig om ermee te koop te lopen, wist Lucy. Dan was je altijd de pineut. Daarom wilde ze het nu aan haar vader overlaten.

Carrie en Nicole hadden hun spullen intussen in het souterrain gelegd en kwamen naar boven. “Wat zullen we straks gaan doen?”

Het was nog niet eens drie uur en 's middags hadden ze meestal vrij. Lucy keek naar buiten. Er waaide een koude wind. Er was bovendien regen voorspeld en de eerste druppels spatten juist uiteen op het bordes. Het was duidelijk geen weer om erop uit te gaan. Om dat nog eens te onderstrepen, sukkelde Dora naar binnen, de oude golden retriever van de Ro-zebottels. Enthousiast schudde ze haar vacht, zodat de spetters in het rond vlogen en daarna ging ze precies in het looppad liggen.

“We kunnen wel gaan kaarten,” opperde Nicole.

“Dan doe ik ook mee,” riep Mike. “Ik win altijd.”

“Jij mag niet meedoen,” reageerde Lucy pinnig. “Jij speelt altijd vals.”

Een ruzie stond op het punt uit te breken, toen er opnieuw een auto voor de voordeur stopte. Mike wierp Lucy nog een laatste, vernietigende blik toe en ging de deur openen.

Het was een flink gezelschap dat binnenwandelde. Ze waren met z'n vijven en Lucy blikte snel in het gastenboek. Even kijken, ja, dit moest het Historisch Genootschap zijn.

Toen ze opkeek, schrok ze zich een hoedje. Vlak voor de balie, op nog geen halve meter afstand, stond een griezel van een vent. Ze had hem niet eens horen naderen, zo zacht liep hij. De rest stond een eindje verderop en keek om zich heen.

Lucy slikte en monsterde de man. Hij had zwart, achterovergekamd

haar en een spierwitte huid, waardoor zijn zwarte sikje bijna nep leek. Zijn ogen waren donkere holen, die haar, zonder te knipperen, strak aanstaarden.

Lucy wendde met moeite haar ogen af en keek naar beneden. Toen zag ze zijn handen. Hij had ze plat op de balie gelegd. Het waren akelige handen. Bleek als stopverf en benig, met lange, kronkelige vingers.

“Wij hebben geboekt,” zei de man en zijn stem was zacht en sissend. Lucy kreeg er een hol gevoel van in haar maag.

De ongemakkelijke stilte na die eerste woorden ontging Fred geheel. Zo goed en zo kwaad als het ging, schreef hij de nieuwelingen in en hij stuurde Mike naar boven met de koffers.

“Wat is dit een alleraardigst landhuis,” lispelde de griezel tegen Fred. “Zeer interessant. Wij zijn van het Historisch Genootschap, zoals u weet, en wij stellen erg veel belang in de oude landhuizen hier aan de kust. Wij bestuderen hun geschiedenis en de vroegere bewoners, weet u.”

Fred knikte maar eens vriendelijk en keek bijziend door zijn leesbril, aangezien hij de andere weer eens kwijt was.

“Zou ik u een gunst mogen vragen?” ging de man zalvend verder.

“Zou het mogelijk zijn een rondleiding te krijgen door dit bijzondere huis?”

Deze vraag overviel Fred nogal en hij wist niet goed wat hij hierop

moest antwoorden. “Ik... eh, Lucy, Lucy... eh, kan dat wel doen, eh... Nietwaar?”

Normaal gesproken zou Lucy die taak met veel plezier op zich nemen. Ze was dol op het oude huis. Nu wilde ze dat haar vader had geweigerd. Ze kreeg de kriebels van die vent en met Carrie en Nicole was het al niet anders gesteld, zag ze. Carrie stond hem met wijd opengesperde ogen aan te staren en Nicole had zich half achter Carrie verstopt.

De andere gasten kwamen nu ook naderbij. Lucy bekeek ze eens wat beter. De overige vier zagen er minder akelig uit. Er was een jonge, vrij lelijke vrouw met een bril. Een broodmagere man, die zonder twijfel bij haar hoorde. Daarnaast stond een oudere vrouw met schreeuwerige make-up en een ontevreden trek rond haar mond en een oudere man die wat dom uit zijn ogen keek.

“Jullie gaan toch ook mee?” vroeg Lucy aan Carrie en Nicole. De dringende klank in haar stem maakte duidelijk dat ze niet van plan was dit stelletje alleen rond te leiden. Schoorvoetend kwamen de andere twee naderbij en Nicole produceerde een beverig lachje. Lucy besloot de koe meteen bij de horens te vatten. “Laten we maar beneden beginnen,” stelde ze voor en ze ging het gezelschap voor naar het souterrain.

Het souterrain was een grote ruimte, waar gewoonlijk al het personeel sliep. Aan de voorkant van het hotel zag je alleen de

klapraampjes. Aan de achterkant waren er grote ramen en openslaande deuren, die uitkwamen op de tuin.

“Is er geen kelder?” klonk het in haar oor. De leider van die vreemde vogels was wederom geruisloos naderbij gekomen en Lucy maakte bijna een sprongetje van schrik.

“J...jawel, hoor,” stamelde ze.

Ze liepen terug naar de trap. Daar opende Lucy een deur en ze zagen een andere trap. Het was een oude, houten trap, die in de duisternis van de kelder verdween.

Vroeger was dit de wijnkelder van de Onderwaters geweest. Emma Onderwater, de tante van wie Dolly Rozebottel het landhuis had geërfd, had destijds de ruimte nog als wijnkelder gebruikt.

Nu was er geen wijn meer. Er stond enkel wat oude rommel en Lucy's broer J.J. had er een laboratorium van gemaakt, zodat hij er ongestoord kon experimenteren.

Vandaag was J.J. er jammer genoeg niet. Het werd te koud in de onverwarmde kelder. J.J. had zijn heil kennelijk elders gezocht.

Lucy weifelde boven aan de trap. Ze was al ontelbare keren in de donkere kelder afgedaald. Ze kende iedere hoek en wist precies waar het lichtknopje zat. Dit keer had de plek echter iets onheilspellends. Misschien kwam het door het gezelschap. Of was het de kille, vochtige lucht die opsteeg uit het donkere gat?

“Komt er nog wat van?” bitste de oudere dame.

Lucy bedacht dat ze haar goed had ingeschat. Dit was zo'n type dat nooit tevreden was. Achter haar rug wierp de sik een boze blik op de vrouw.

Lucy liep voorzichtig de trap af en knipte zo snel mogelijk het licht aan.

“Boeiend, boeiend,” fluisterde de sik verheugd. Het gezelschap verspreidde zich opgewonden om de muren aan een nader onderzoek te onderwerpen.

Lucy, Carrie en Nicole stonden bij elkaar en sloegen het gebeuren gade.

“Wat een engerd van een vent,” fluisterde Nicole en ze huiverde.

“Wat valt er in vredesnaam aan die muren te zien?” vroeg Carrie zich af.

Lucy wist het niet. “Hun hobby is geschiedenis of zoiets,” zei ze zwakjes, maar het hele gedoe beviel haar ook niet.

Gelukkig bleven ze niet lang in de kelder. Het gezelschap ging al snel naar boven, naar de zitkamer en de eetkamer, waar zelfs de binnenkant van de open haarden werd bekeken. De bibliotheek was tijdelijk op slot, omdat er een raam kapot was gewaaid, zodat ze meteen doorliepen naar de keuken.

In de keuken voelden de meisjes zich beter op hun gemak. Het was een grote, gezellige ruimte en het rook er heerlijk naar zelfgebakken koekjes. Bovendien was daar de geruststellende aanwezigheid van

Coba, ook al was ze danig uit haar hum.

Coba hield niet van pottekijkers in haar keuken. Ze had al genoeg last van J.J., die zich plotseling met eten koken ging bemoeien.

“Deze mensen wilden graag een rondleiding,” verklaarde Lucy.

“Hier valt anders niets te zien,” antwoordde Coba bits.

“Wij vinden dit alles buitengewoon boeiend,” siste sikmans en Coba keek hem met opgetrokken wenkbrauwen aan. Het lukte haar uitstekend om het hele stel in een mum van tijd de keuken uit te kijken.

Nu was de bovenverdieping aan de beurt. Lucy opende hier en daar een kamerdeur.

“Dit vindt u vast wel leuk,” zei ze. Ze stonden in een van de kamers die nog zo'n echte bedstee hadden. De bedstee was maar klein. Lucy paste er net languit in. Dat kwam omdat de mensen vroeger kleiner waren, had Dolly uitgelegd. Nu logeerden er alleen kinderen.

Het Historisch Genootschap was snel uitgekeken. Alleen de zolder bleef over. Opnieuw sjokte iedereen achter Lucy aan, terwijl ze de zoveelste tree beklom. In het licht van een paar peertjes zagen ze een verzameling dozen en koffers. De meeste waren oud en versleten.

Spinrag kleefde aan de balken en her en der opgestapelde meubelstukken toverden schaduwen op de planken vloer.

Boven hun hoofden begon een lampje te flikkeren, dat even later uitging.

Lucy keek bezorgd omhoog en hoopte dat de rest van de peertjes het niet zou begeven; niet nu ze dat vreemde groepje bij zich had. Stiekem gluurde ze naar de sik. Waar deed hij haar toch aan denken? Het was iets engs en ze had het nog niet zo lang geleden gezien. Maar wat?

Gelukkig hield het genootschap de boel snel voor gezien. Lucy bracht iedereen netjes naar hun kamer.

Toen ze eindelijk weer alleen waren, zuchtten de meisjes van opluchting.

“Dat is absoluut de engste man die ik ooit ben tegengekomen,” beweerde Carrie. “Heb je gezien hoe hij sluipt? Je hoort hem helemaal niet.”

“Hij heeft ook van die rare ogen,” vulde Nicole aan.

“Laten we alsjeblieft naar beneden gaan,” riep Carrie uit. “Ik heb trek in thee met koekjes.”

HOOFDSTUK 3

“Jan-Jaap Rozebottel!” riep Coba boos. “Wat is dit in vredesnaam?” Op het hoekje van de aanrecht stond een schaal. In de schaal dreef een vies goedje. Het was geel en vloeibaar, en bovenop groeide groenig mos met haartjes.

Coba boog zich voorzichtig naar voren en rook eraan. “Jakkas! Het is beschimmelde appelmoes.”

“Ja,” knikte J.J. verrukt. “Is dat niet leuk? Als je het een tijdje laat staan, gaat er van alles op groeien.”

Op dat moment leek J.J. net een jongere uitgave van Fred.

Coba stond perplex. “Wel heb ik ooit!” riep ze uit. “Ben je nou helemaal gek geworden. Beschimmelde appelmoes in mijn schone keuken. Weg met die troep. Onmiddellijk!”

De kokkin wilde het schaalte al grijpen om het direkt in de afvalcontainer te legen.

J.J. was haar echter voor. “Niet doen!” riep hij geschrokken. Snapte Coba dan helemaal niet wat een interessant experiment dit was? Het was bijna net zo leuk als drankjes brouwen in de kelder.

Hij pakte vlug de schaal en hield hem vast alsof het een kostbare schat was. “Dat is van mij,” riep hij beledigd.

“Ook goed,” foeterde Cobra. “Maar waag het niet om nog eens zoiets in mijn keuken te zetten. Dan gaat het zonder pardon de vuilnisbak in.” Met een rood hoofd van verontwaardiging en de armen in haar zij dirigeerde ze J.J. de keuken uit.

Toen Lucy, Carrie en Nicole even later binnenkwamen, kregen ook zij de volle laag. Cobra, klein en schriel om te zien, en gewoonlijk goedig van karakter, was nog lang niet uitgeraasd.

“Welja, komen jullie me nu ook nog lastigvallen? Eerst al die lui met hun vragen, dan J.J. met zijn smurrie en nu jullie weer. Alsof ik helemaal niets te doen heb!”

“We wilden alleen maar thee,” mompelde Carrie.

“Die staat daar,” brieste Cobra. “Neem de pot mee en de koekjes ook en drink het maar ergens anders op. Dan lopen jullie mij tenminste niet in de weg. Jandorie, een hotel vol gasten en nog geen aardappel gekookt!”

“Tjonge, die is uit haar hum,” vond Carrie even later.

Ze hadden de thee meegenomen naar de zitkamer en aten extra veel koekjes, omdat Cobra het nu toch niet zag.

“Cobra was trouwens helemaal niet bang voor die griezel,” merkte Nicole op. Zelf zou ze graag ook wat dapperder zijn. Nou ja, de anderen hadden de man ook griezelig gevonden, dus daar hoefde ze zich niet voor te schamen.

Jammer genoeg voor Nicole, was Carrie intussen wel over de schrik

heen. “Ik was ook niet bang,” beweerde ze stoer. “Dat was alleen maar in het begin.”

Lucy, die niet voor haar vriendin onder wilde doen, knikte instemmend. “Het is alleen maar een lelijkerd,” deed ze een duit in het zakje. Nog altijd vroeg ze zich af waar hij haar toch aan deed denken. Nou ja, als ze het zich niet kon herinneren, zou het ook wel niet belangrijk zijn.

“Snappen jullie nou dat er mensen zijn, die geschiedenis als hobby hebben?” vroeg Carrie zich hardop af.

Nee, daar begrepen de andere twee helemaal niets van. Geschiedenis was juist hartstikke saai. Dat deed je toch niet voor je lol?

“Weet je waar ik zin in heb?” zei Carrie ineens. “Ik heb zin om op zolder te gaan snuffelen.”

De laatste keer dat ze op zolder waren geweest, dat wil zeggen, de laatste keer vóór de rondleiding, was vlak voor Dolly's tuinfeest geweest, toen ze de oude meubels moesten afsoppen. Al die spannende dozen oefenden een enorme aantrekkingskracht uit op Carrie. Dolgraag zou ze willen weten wat er allemaal in zat.

“Ik dacht dat we gingen kaarten?” reageerde Nicole direkt. Hoe kon Carrie nu naar zolder willen, terwijl ze daar net nog met die engerd waren geweest?

Maar Lucy was wel voor het idee te porren. Er lagen massa's spannende spullen opgeslagen. Dingen van tante Emma en sommige

zelfs nog ouder. Dolly had liever niet dat ze boven de boel overhoop haalden, maar aangezien haar moeder toch op bed lag, was dit een mooie kans om er ongemerkt te gaan snuffelen. Geen haan die ernaar kraaide.

“Laten we dan meteen naar boven gaan,” riep Lucy opgetogen en ze keek op haar horloge. “Het is net vier uur, dus we hebben nog tijd zat voor het eten.”

Nicole zuchtte maar eens. Nou ja, hield ze zichzelf voor, er waren nu geen griezels op zolder. Wat kon hen tenslotte gebeuren?

Vol verwachting klommen ze opnieuw de trappen op.

“Misschien vinden we wel een schatkaart of een doos vol juwelen!” opperde Carrie met glinsterende ogen.

“Of een oud geraamte in een kist,” probeerde Lucy haar angst aan te jagen. “Pas maar op. Straks open je een kist en dan komt er een hand uit, en die grijpt je bij je neus.”

Carrie voelde een aangename huivering langs haar ruggegraat lopen. Ze giechelde opgewonden.

Zelfs Nicole begon het leuk te vinden. Misschien vonden ze wel zo'n mooie, oude pop met een porseleinen hoofd en allemaal kanten kleertjes. Het was eigenlijk best spannend. De dozen waren in geen jaren open geweest. Wie weet wat er allemaal tevoorschijn kwam. Boven gekomen drukte Lucy op het lichtknopje. Even was het licht en toen hoorden ze twee keer een plop. Opnieuw vielen er twee

lampjes uit.

“Verdorie,” bromde Lucy. “Zo kunnen we haast niks zien.”

Er brandde nu nog maar één peertje.

Door de dakramen kwam niet veel licht, want buiten was het zwaar bewolkt. Zwijgend stonden ze naast elkaar op de schemerige zolder, terwijl buiten de wind om het huis huilde.

“Misschien kunnen we beter een andere keer gaan snuffelen,” stelde Nicole onbehaaglijk voor.

“Niks ervan!” vond Lucy. “Dan mag het misschien niet van mijn moeder.” Maar onwillekeurig dempte ze haar stem en ze keek onrustig naar de schaduwen om zich heen.

Carrie gaf haar een zetje. “Kom op,” spoorde ze de anderen aan.

“Laten we gaan kijken wat er allemaal in die dozen zit. Of ben je soms bang?”

Dat liet Lucy niet op zich zitten en ze knielde neer bij de eerste doos. Die zag er niet zo oud uit en dat klopte. “Hé,” riep ze, “mijn oude teddybeer!” Glimlachend keek ze neer op de gehavende beer, die nog maar één oog had.

Carrie had verderop wat oude rotan tuinstoelen en een kapotte lamp opzij geduwd. Erachter stond een houten kist met een touw erom.

Voorzichtig trok Carrie aan het touw. Het liet gemakkelijk los.

“Kom eens kijken,” riep ze. “Deze is echt oud.” Behoedzaam opende Carrie de kist, terwijl de andere twee zich nieuwsgierig

vooroverbogen om te kijken wat er in zat.

Bovenop lag een dikke stapel brieven, stevig samengebonden met roze linten.

“Dat zijn vast liefdesbrieven van tante Emma,” giechelde Carrie.

“Tjonge, wat zijn het er veel. Zal ik er een voorlezen?”

Lucy schudde haar hoofd. “Later,” zei ze. “Neem maar mee naar beneden. Dan kunnen we straks nog eens lachen.” Ze had zich alweer over de kist gebogen en zag een fotoalbum liggen. Lucy pakte het en sloeg voorzichtig de bladzijden om. “Hé,” zei ze. “Dat is vast tante Emma toen ze nog jong was.”

“Wat een rare kleren heeft ze aan,” vond Nicole. “Dat was toen zeker mode.”

“O, kijk,” riep Lucy uit, “hier zijn ze aan het tennissen. Tjonge, wat leuk. Weet je dat er vroeger een tennisbaan achter het huis lag? En hier zie je nog een stukje van de oranjerie.”

“Wat is een oranjerie?” wilde Carrie weten.

“Dat is een soort tuinhuis,” legde Lucy uit. “Daar sloegen ze vroeger in de winter de planten op, die niet tegen de kou kunnen.”

“Waar is die oranje...dinges nu gebleven?” vroeg Carrie verder.

“O, die is allang ingestort,” zei Lucy. “Hij stond op de plaats van de schuur en de stenen zijn gebruikt om de schuur te bouwen.” Lucy was al bladerend achter in het album beland. Ze wilde het net terugleggen toen ze iets hards voelde achter de voering. In de

schemering was het moeilijk te zien, maar nu ze erop lette, zag ze dat de bovenkant van de voering loszat en dat er iets tussen was geschoven.

“Hier zit iets in,” mompelde ze en ze stak haar hand naar binnen. Duidelijk voelde ze een opgevouwen stuk papier en voorzichtig viste ze het omhoog.

Carrie en Nicole keken over haar schouder ademloos toe.

“Wat is het?” vroeg Carrie, brandend van nieuwsgierigheid.

“Geen idee/” antwoordde Lucy. “Laten we even bij het licht gaan staan, dan kunnen we het beter zien.”

Onder het enige brandende peertje vouwde Lucy het vel open.

“Het is een plattegrond,” zag Nicole direkt.

Lucy zag het nu ook. “Het lijkt wel een plattegrond van ons huis. Kijk, hier is het souterrain en daar de lift.” Ze aarzelde even. “Toen dit huis tot hotel werd verbouwd, heb ik weleens een plattegrond gezien,” zei ze. “Maar die zag er heel anders uit.”

“Misschien is deze tekening wel van voor die tijd,” opperde Carrie. “Voordat alles werd verbouwd, bedoel ik.”

“Dat zou inderdaad best kunnen. Wauw, wat spannend,” jubelde Lucy. “Ik vraag me af of er veel veranderd is. We kunnen morgen wel gaan onderzoeken wat er nog klopt. Misschien vinden we een geheime gang of een verborgen kelder of zo.”

Carrie lachte verrukt. In haar fantasie zag ze al krakend

openzwaaiende boekenkasten, waarachter geheime ruimtes verborgen lagen. Tjonge, wat een vondst.

“Geef die kaart maar aan mij,” zei Nicole. “Dan stop ik hem zo lang onder mijn trui.”

Vanaf dat moment kon de ontdekkingstocht niet meer stuk. De kist zou vast nog meer bijzondere dingen bevatten en de drie vriendinnen raakten een beetje overmoedig.

Carrie keek opnieuw in de kist en haalde er een doosje uit. Het was een mooi doosje met een geëmailleerd deksel. “Dit is vast een juwelenkistje,” hoopte ze en ze prutste aan het slot. Onverwachts raakte ze de veer. Het deksel schoot open en Carrie slaakte een gil van schrik.

Alle drie sprongen ze gealarmeerd achteruit en Carrie liet het doosje uit haar handen vallen.

“Wat doe je nou?” riep Lucy boos. Ze was hardhandig op haar achterwerk geland.

“Er zitten botten in,” bibberde Carrie. “Een skelet.”

“Hoe kan dat nou?” vroeg Lucy schamper. “In zo'n klein doosje?”

“Het is echt waar,” riep Carrie verontwaardigd. “Ik raak het niet meer aan.”

Lucy, die haar niet geloofde, keerde het doosje om en opende opnieuw het deksel. Maar Carrie had gelijk. De binnenkant was met donkerblauw satijn gevoerd en daarop lag een klein skelet.

“Het is een dode rat,” riep Nicole nerveus. “O, laten we hier weggaan.”

Lucy zag witjes, maar zij kende de verhalen over tante Emma en begreep meteen wat dit was. “Het is een babypoese. Een kitten,” zei ze beslist. “Dat is nou echt iets voor tante Emma. Ze was een beetje kierewiet. Ze had een hekel aan mensen, maar van katten hield ze heel erg veel. Ze had er wel twintig!”

Nicole kwam langzaam weer wat dichterbij. Een kitten was toch minder eng en ook Carrie durfde weer voorzichtig adem te halen. “Wat zielig,” vond Carrie. “Zo'n klein poesje. Je tante was vast heel verdrietig toen het doodging. Daarom heeft ze het natuurlijk in zo'n mooi kistje gestopt.”

“Gek dat ze het niet heeft begraven,” mompelde Nicole.

“Niet alle mensen begraven hun doden,” merkte Lucy op. “In het oude Egypte werden ze in doeken gewikkeld en dan in een pyramide gelegd. Dat noemen ze mummificeren.”

“Sommige mensen denken dat je weer als iemand anders terugkomt, wanneer je dood bent,” wist Nicole.

Lucy had daar ook weleens van gehoord. “Je kunt ook een dier worden. Dan kom jij vast terug als een poedel,” plaagde ze.

“Ha, ha, wat zijn we weer grappig,” bromde Nicole.

Opeens keek Lucy met een ruk op. Er was haar juist iets te binnen geschoten. “Waarom houden we geen seance?” riep ze impulsief. “Je

weet wel, dan zit je met z'n allen rond een tafel met letters en een glas en roep je de geesten van de overledenen op. Misschien kunnen we dan wel met tante Emma spreken.”

“Zou dat lukken?” vroeg Carrie.

“Weet ik veel,” zei Lucy. “We kunnen het in ieder geval proberen.”

“Maar is dat niet gevaarlijk?” wierp Nicole tegen. “Weet je wel precies hoe het moet?”

Lucy haalde haar schouders op. Het was in ieder geval een leuk spelletje. Het lag niet in haar aard om na te denken over de gevolgen. Een karaktertrek die haar al eerder in de problemen had gebracht. Het maakte niet uit dat Dolly steeds foeterde, dat ze eerst moest denken en dan doen. Telkens weer stortte Lucy zich vol overgave in onbekende avonturen.

Carrie voelde wel wat voor het plan. “Laten we het meteen vanavond gaan doen,” stelde ze voor.

Daar waren de andere twee het mee eens.

Buiten begon het intussen steeds harder te waaien.

Nicole kreeg het koud en keek naar het kippevel op haar armen. Er kwam wind door de kieren van het dak en ze kreeg rillingen bij het gesprek over dode mensen. “Blijven we hier nog lang?” vroeg ze benepen.

Hoe het kon, wisten ze zelf niet, maar opeens was de sfeer veranderd. De halfdonkere zolder kreeg langzaam iets

onheilspellends. Buiten was het inmiddels schemerig geworden en onder de verweerde balken van het dak leek het alsof de schaduwen bewogen en veranderden in vreemde gedaantes. Ook Lucy en Carrie begonnen het er akelig te vinden.

“Zullen we dan maar naar beneden gaan?” stelde Lucy kleintjes voor. Dat liet Nicole zich geen twee keer zeggen. Opgelucht kwam ze overeind en... opeens verstijfde ze. Een verstikt geluid kwam uit haar keel. Langzaam bracht ze haar arm omhoog en wees naar een plek schuin boven hen, waar twee balken elkaar kruisten.

Toen zagen de anderen het ook. Er verschenen twee ogen in het donker. Twee glanzende, gitzwarte ogen keken de meisjes aan.

HOOFDSTUK 4

Met wild kloppende harten staarden de meisjes recht in de zwarte ogen. Geen van drieën waren ze in staat zich te bewegen. Als gehypnotiseerd keken ze omhoog en luisterden naar hun eigen ademhaling, het gehuil van de wind en de licht krakende dakspanten.

De ogen waren echt. Geen verbeelding of fantasie.

Lucy wilde iets zeggen, gillen, wegrennen, wat dan ook. Maar er kwam geen geluid uit haar keel en haar benen leken wel van rubber. Het was precies als in haar ergste nachtmerries, wanneer er uit de kast in haar slaapkamer een groot, kwijlend monster ontsnapte. Een monster dat het op Lucy had voorzien.

Nicole was doodsbang. Zo bang als ze nog nooit was geweest. Ze voelde hoe over haar hele lichaam de haartjes recht overeind waren gaan staan. Een naar, kriebelig gevoel.

Carrie hield van angst haar adem in. Zo lang, dat ze dacht dat ze zou ontploffen. Toen hield ze het niet langer uit. Nerveus sloeg ze naar het gedrocht in het duister en slaakte een gil die door merg en been ging.

Opeens klonk er geflapper en in een flits vloog er iets rakelings langs

hun hoofden. Als één man begonnen de vriendinnen te gillen en ze krompen ineen, hun armen beschermend over hun hoofd geslagen. Toen keken ze voorzichtig omhoog en zagen hoe het ding naar het dakraam vloog. Op dat moment herkenden ze het pas.

“Het is een vleermuis,” piepte Lucy hijgend.

“Kom op, wegwezen!” gilte Nicole overstuur. Ze wachtte niet op de anderen en rende als een haas naar de trap.

Carrie en Lucy zaten haar direkt op de hielen. Rennend en struikelend stormden ze de donkere zoldertrap af.

“Kijk uit!” schreeuwde Nicole.

Er stond een man op de trap. Het was niet duidelijk voor wie Nicoles waarschuwing bedoeld was. Voor henzelf of voor de persoon op de trap. Maar de angst had de meisjes vleugels gegeven en ze minderden geen moment vaart.

“Wegwezen!” brulde Carrie. “Ik kan niet stoppen.”

Om niet onder de voet gelopen te worden, sprong de man naar beneden.

“Wat een haast,” siste de sik, want hij was het. “Hemel, ik geloof dat ik de verkeerde trap heb genomen.” Voor het eerst lachte hij. Het was een onecht, schaapachtig lachje, dat zijn ogen niet bereikte en waardoor zijn blinkend witte tanden tevoorschijn kwamen.

Carrie en Nicole zagen het lachje nauwelijks, zo'n haast hadden ze. Lucy wel.

En opeens wist Lucy het. Opeens wist ze aan wie hij haar deed denken. In een flits ging het door haar heen. De sik leek op graaf Dracula!

Op dat moment dacht Lucy er verder niet over na. Ze had wel wat anders aan haar hoofd.

Haar vriendinnen stonden ook niet bepaald stil voor een gezellig babbeltje. In een hoog tempo vlogen ze de sik voorbij. Het enige dat ze wilden, was zo snel mogelijk beneden zien te komen. Waar licht brandde, en warmte en mensen waren. Waar ze veilig waren zonder bang te hoeven zijn voor enge ogen en griezelige mannen.

Met één voet op de zoldertrap keek de sik hen na. Even fronste hij en hij staaarde peinzend omhoog naar de schemerige zolder, waar het overgebleven peertje nog altijd brandde. Toen draaide hij zich resoluut om.

“Hé daar, hebben jullie soms een geest gezien?” Mike versperde hen pesterig de weg naar de zitkamer. Naast hem stond een vreemde jongen.

“Dit is Sven,” zei Mike. “Hij logeert hier ook en doet aan karate.” Trots keek hij naar zijn nieuwe vriend, die prompt een indrukwekkende pose aannam.

Bleek en hijgend keken de meisjes naar de rare gebaren. Na het avontuur op zolder was er heel wat meer voor nodig om indruk op hen te maken. Ze waren nog niet helemaal van de schrik gekomen.

“We zagen een monster op zolder, maar het was een vleermuis en toen zijn we heel hard weggelopen,” flapte Nicole er nerveus uit. Lucy stond hijgend naast haar en knarsetandde. Dat soort dingen moest je nooit tegen Mike zeggen.

Inderdaad tekende de bekende spotlach zich al af op zijn gezicht en de jongens begonnen prompt te schateren van het lachen.

“Ha, ha, die zijn bang voor vleermuizen,” gierde de nieuwe jongen. “Vleermuizen zijn heel gevaarlijk, hoor. Maar niet heus. Als een vleermuis mij aanvalt, dan doe ik dit!”

Lucy, Carrie en Nicole sprongen vlug achteruit, want die vervelende knul begon als een wilde om zich heen te trappen. Alleen Mike was gepast onder de indruk.

“Ik heb eens een vleermuis gezien en die was zo gróót,” schepte Sven op en hij hield zijn armen ver uit elkaar. “Maar ik was helemaal niet bang.”

“Sven kan zelfs een stok doormidden slaan,” riep Mike bewonderend. “Als je karate kunt, dan kun je iedereen aan. Hij gaat het mij ook leren.”

Lucy keek minachtend van de een naar de ander. Mike, haar stevig gebouwde broer, had helemaal geen karate nodig om iedereen aan te kunnen. Dat wist ze uit ervaring. Poeh, dacht ze, die Sven was anders maar een klein scharminkel. Een uitslover, dat was hij. Eén keer blazen en hij lag omver.

“O, o, wat word ik nu bang,” zei Lucy sarcastisch. “Toevallig durven wij iets wat jij vast niet durft. Wij gaan een seance houden. Wij gaan geesten oproepen en met ze praten.”

“Ha, ha!” spotte Sven. “Geesten bestaan niet. Er gebeurt toch niks. En ik zie niet in waarom ik dat niet zou durven.”

“Meen je dat?” vroeg Lucy fijntjes. “Waarom doe je dan niet mee? Kunnen we gelijk zien wat voor een held jij bent.” Nu had ze Sven tuk. Je zag hem denken: stel je voor dat er wel geesten bestaan. Maar Mike was niet van plan Lucy de overwinning te gunnen. “Wij doen mee!” zei hij beslist. “Zeg maar waar en wanneer.” “Vanavond. In het souterrain,” antwoordde Lucy.

“Afgesproken,” zei Mike stoer. “Kom, Sven, dan gaan we je koffer uitpakken.”

“Hier zat ik nou echt op te wachten,” mopperde Lucy. “Nog zo'n klier erbij.”

Carrie giechelde nerveus. Nicole en zij waren nog wat slap in de knieën. Het duurde even voor ze het avontuur op zolder van zich konden afschudden.

“Tjonge, wat ben ik geschrokken,” zei Carrie, waarna ze begon te grinniken. “Volgens mij heeft Nicole nog nooit zo hard gelopen.”

“Reken maar,” lachte Nicole. “Ik heb vast een snelheidsrecord gebroken. En ik kreeg bijna weer de bibbers toen die griezel opeens op de trap stond.”

“Ik ook!” beaamde Lucy. “En nu weet ik eindelijk op wie hij lijkt. Het is precies graaf Dracula.”

“Doe niet zo raar,” haalde Carrie haar schouders op. “Hij is heus geen vampier, hoor. Anders zou hij niet overdag rondwandelen.” Dat was waar en ze moesten alle drie lachen.

Achteraf was er eigenlijk niets aan de hand geweest. Ze hadden een vleermuis gezien en een man die leek op een vampier uit een film. Dat was alles.

“Hè,” riep Lucy dapper uit, “ik heb best zin in zo'n seance.” Uit een grote stoel, verderop in de kamer, klonk geluid.

Lucy sloeg geschrokken een hand voor haar mond. Als dat haar moeder maar niet was.

Even later verscheen het hoofd van Muis om de rugleuning. “Gaan jullie een seance houden?” vroeg ze verrukt.

“Zit jij ons af te luisteren?” vroeg Lucy kattig.

“Helemaal niet!” ontkende Muis gepikeerd. “Ik zit hier al een hele tijd te lezen,” en ze liet een van haar suikerzoete romannetjes zien.

“Zo'n seance lijkt me hartstikke leuk,” zei ze gretig.

“Zou je mee willen doen?” vroeg Carrie verwonderd.

Muis knikte verlangend. “Bij een seance kun je toch ook vragen wat er in de toekomst gebeurt?”

Carrie dacht van wel en Lucy rolde met haar ogen.

Nu begreep ze meteen waarom Muis ook mee wilde doen. “Ik zie

een donkere vreemdeling,” riep ze met een verdraaide stem. “Een knappe, donkere vreemdeling en je zult hem ontmoeten in de trein. Met hem ga je trouwen en jullie krijgen wel twintig kinderen!” Muis werd een beetje rood. Dat was namelijk precies, waaraan ze gedacht had. Het was helemaal niet leuk dat Lucy haar zo feilloos doorhad.

Carrie vond het een geweldige mop en deed er nog een schepje bovenop. “Ik zie... ik zie, de man van je dromen. Hij heeft een bochel en een beugel, en hij loenst!” Carrie moest schateren om haar eigen grapje.

Muis was danig in haar wiek geschoten. “Willen jullie dan niet weten met wie je ooit gaat trouwen?” vroeg ze beledigd.

Dat interesseerde de meisjes geen zier.

“Ik trouw nooit!” zei Carrie beslist.

“Wij ook niet,” vonden de andere twee eensgezind.

En dat was dat.

HOOFDSTUK 5

In de hal van hotel Rozebottel sloeg de pendule twaalf keer. Buiten was het donker en stil. Binnen was de rust bedrieglijk. Het overgrote deel van de hotelbewoners sliep niet, maar deed juist alles om wakker te blijven.

Muis had haar schemerlampje zo gezet dat het licht niet onder de deur door scheen en las een boek. Lucy had een wekker gezet. Carrie en Nicole lagen te fluisteren in het souterrain en de jongens bevonden zich in Mikes slaapkamer waar ze stiekem zaten te kaarten, totdat het tijd was om naar beneden te gaan.

De twaalf slagen van de klok maakten duidelijk dat de seance kon beginnen. Hier en daar gingen deuren open en slopen Rozebottels op kousevoeten naar beneden.

In het souterrain stond de tafel met stoelen al klaar. Carrie stak juist de kaarsen aan toen de eerste drie, Mike, Sven en ook J.J., binnenkwamen.

“Tjonge,” zei Sven, “dat ziet er spookachtig uit, maar niet heus.” Hij lachte spottend.

“Ssst!” klonk het van drie kanten.

Carrie wees op Coba, die verderop oorverdovend lag te snurken.

Even later glipten Lucy en Muis ook naar binnen en Lucy glunderde bij het zien van alles wat Carrie en Nicole hadden klaargezet.

“Goed, zeg,” fluisterde ze. “Het ziet er hartstikke echt uit. En,” stootte ze Sven aan, “heb je er al zin in?”

Sven bekeek het toneeltje hooghartig. “Gaaf wel,” vond hij. “Er gebeurt toch niks.”

Lucy hield hem nauwlettend in de gaten. Ze zag hoe hij heel even zenuwachtig op zijn wangen zoog en ze glimlachte fijntjes. Ze had direkt vermoed dat Sven lang niet zo dapper was als hij zich voordeed.

“Zullen we dan maar?” vond Muis, die wonderlijk genoeg nooit ergens bang voor was.

Ze gingen allemaal zitten en vormden zo een zwijgende kring rond de tafel. Maar die eensgezindheid duurde niet lang.

“Au!” riep Muis. “Je zit te knijpen.”

“Dat was ik niet,” deed Mike onschuldig. “Dat was een geest.”

“Ik ga ergens anders zitten,” mopperde Muis en iedereen moest een stoel doorschuiven, want Muis beweerde dat ze het geen seconde langer uithield naast Mike.

“Als je niet serieus meedoet, dan ga je maar weg,” vond Lucy.

“Mooi niet,” reageerde Mike. “Ik wil weleens lachen.”

Lucy keek hem woedend aan en iedereen begon zich ermee te bemoeien.

“Jij mag niet meedoen, Mike Rozebottel!” siste Muis met een hoogrode kleur.

“Ik doe wat ik wil!” grijnsde Mike treiterig. “Ooo, wat hoor ik daar?” Hij roffelde op de onderkant van de tafel.

Nicole slaakte een gilletje.

“De geesten komen je halen,” fluisterde Mike.

“Rot knul!” riep Nicole.

Sven, die niet voor zijn nieuwe vriend onder wilde doen, stak zijn hand uit naar het glas.

“Blijf van dat glas af, Sven,” beval Carrie.

“Even kijken of er geen touwtje aan zit,” joeg Sven haar op stang.

“Natuurlijk zit er geen touwtje aan,” bitste Carrie. “Alleen stommelingen binden een touwtje...”

Toen was Lucy het zat. Daar ging haar seance. “Stil!” commandeerde ze met stemverheffing. Ze sloeg zo hard met haar vuist op tafel, dat het glas rinkelde en de kaarsen flakkerden.

Dat werkte. Even was iedereen stil. En opeens hoorden ze het.

Een zwaar, schrapend geluid verscheurde de stilte. Daarna klonken er voetstappen. Geschrokken keken ze elkaar aan.

“Het is een geest. Het is een geest,” piepte de, o zo dappere karate-Sven in paniek.

“Ach, welnee!” snauwde Mike. Met zijn hoofd schuin zat hij ingespannen te luisteren en hij keek ontgoocheld naar het optreden

van zijn nieuwe vriend.

J.J. was op de vloer neergeknield. “Het komt van beneden!” riep hij uit. “Uit mijn laboratorium. Ik hoor mensen lopen.”

Verontwaardigd krabbelde hij overeind. “Als ze mijn spullen overhoop halen, dan... dan...” Hij stampvoette woedend. Zijn lab was J.J.'s grote trots. “Ik zal ze krijgen!” briede hij en als een furie spurte hij het souterrain uit.

“J.J., kom terug!” riep Lucy geschrokken.

“Straks pakken ze hem nog,” fluisterde Carrie angstig.

Wie die mysterieuze 'ze' waren en wat ze daar beneden uitspookten, wist niemand. Maar het kon nooit veel goeds zijn. Anders sloop je niet rond in het holst van de nacht. Misschien waren het wel inbrekers.

Beneden klonken opnieuw voetstappen. Die van J.J. of...?

“We moeten J.J. gaan helpen,” spoorde Lucy het groepje aan. “Hij is vast in gevaar.”

“Ik durf niet naar beneden,” bekende Nicole kleintjes. “Gaan jullie maar.”

Muis was intussen al opgestaan. “Dan ga ik wel kijken,” zei ze zonder een spier te vertrekken.

De anderen gaapten haar met open mond aan. Maar ze meende het. Muis was werkelijk zo koel als een kikker. Dat konden Mike en Lucy niet over hun kant laten gaan. Muis die zich altijd

verschrikkelijk aanstelde en nu zo moedig als wat naar beneden ging? Nee, dan konden zij niet achterblijven.

“We gaan samen,” besliste Mike.

Schoorvoetend stond het groepje op. Dicht tegen elkaar aan schuifelden ze naar de trap. Muis ging voorop en Mike was de hekkesluis.

Sven wilde stilletjes in een hoekje van het souterrain verdwijnen, maar Lucy kreeg hem in de gaten en sleurde hem gewoon mee.

“Kom mee, grote held. Misschien moet je zo je karatekunsten wel vertonen.”

“Ssst,” fluisterde Muis. “Kijk, het licht in de kelder brandt. Dat is een goed teken.”

“Wacht!” riep Lucy dringend. “Misschien is het een valstrik en gaan ze ervan uit dat we wel naar beneden durven als het licht brandt. Daar rekenen ze vast op.”

Muis aarzelde. Ze hurkte neer bij de trap. “J.J.,” riep ze zachtjes. “[.]., waar ben je?”

Weer klonken er voetstappen en iedereen verstarde.

Toen verscheen het blonde hoofd van J.J. “Hier ben ik. Ik snap er helemaal niks van. Komen jullie eens naar beneden.”

Op hun hoede daalde het groepje af naar beneden. Ieder moment verwachtten ze in de val te lopen en besprongen te worden. Maar éénmaal beneden gebeurde er niets. Badend in het licht zagen ze

alleen wat rommel en de spullen van J.J.'s laboratorium.

J.J. zelf ijsbeerde fronsend heen en weer. “Kijk nou toch/' riep hij uit.

De anderen keken, maar zagen niets bijzonders.

“Al mijn spullen zijn verplaatst! De tafel staat ergens anders, de kast is verschoven en mijn mooie Einstein-poster hebben ze van de wand gehaald.” Verbolgen stond hij met de handen in zijn zij. Een en al verontwaardiging over zoveel brutaliteit.

“Ik mag een boon zijn als ik er iets van snap,” zei Carrie. “Waarom zou iemand zoiets doen?”

“Zeg eens,” onderbrak Lucy, “was er hier niemand toen je beneden kwam?”

J.J. schudde zijn hoofd.

“Hoe kan dat nou?” peinsde zijn zus. “We hebben allemaal dat rare geluid en die voetstappen gehoord.”

Nicole schraapte haar keel. Ze trilde nog steeds als een rietje, maar haar verstand werkte op volle toeren. “Ze kunnen niet via de keldertrap zijn ontsnapt,” merkte ze op. “Daarvoor was J.J. te snel beneden. Bovendien hadden wij ze dan moeten zien.”

Even was er geen reactie. Toen keken de anderen haar met grote ogen aan. Wat beweerde Nicole daar? De trap was de enige manier om de kelder te verlaten. Hoe zouden ze anders weg moeten komen?

“Bedoel je dat...” Lucy keek naar de muren, terwijl alle kleur wegtrok uit haar gezicht.

“Ja,” fluisterde Nicole. “Ze zijn verdampt of ze zijn door de muren ontsnapt. Alleen spoken kunnen dat.”

“Maar dat is belachelijk,” riep Mike.

“Niet waar,” wierp Nicole tegen. “Het is logisch. Als je niet via de trap ontsnapt, blijft er maar één ding over.” Daar viel werkelijk geen speld tussen te krijgen. Zelfs Muis greep ontzet naar haar keel. Svens tanden begonnen als gekken te klapperen en iedereen schrok ervan.

“Schei uit!” siste Lucy.

“Dat lukt niet,” hakkelde Sven.

Nicole kneep angstig in Carries arm. Mike schuifelde voorzichtig achterwaarts naar de trap en net toen ze het allemaal op een lopen wilden zetten, klonk er opnieuw een oorverdovend lawaai. Boink, boink, boink!!! En nog een keer: boink, boink, boink!!!

“Klopgeesten!” schreeuwde Sven. En dit keer sprak niemand hem tegen. Met dezelfde vaart als Lucy, Carrie en Nicole die middag de zoldertrap waren afgestormd, renden ze nu allemaal naar boven.

“Uit de weg!” gilde Muis en ze duwde Sven plompverloren opzij.

“Ik eerst!” riep Mike en hij gebruikte zijn ellebogen.

“O, moeder,” piepte Carrie.

“Wacht!” schreeuwde Nicole toen ze boven waren en ze ging aan

Lucy's arm hangen. “Stop nou. Ik durf hier niet meer te slapen. We liggen pal boven de geesten. Ik duik bij jou in bed.”

“Laat me los,” hijgde Lucy, die zo snel mogelijk weg wilde.

“Ik ga ook mee,” bibberde Carrie.

Lucy probeerde zich aan Nicoles greep te ontworstelen, maar haar vriendin hield haar stevig vast. “Oké,” zei Lucy snel, “kom maar mee dan. Schiet op, wegwezen.”

In de grote, kille kelder bleef het licht branden. Er was niemand en toch klonken er stemmen.

“Jij, idioot!” siste de ene. “Je maakt het hele hotel wakker. Als je op de leidingen slaat, is dat tot boven aan toe te horen!”

Een andere stem, zwaarder dan de eerste, antwoordde: “Die ellendige, nieuwsgierige kinderen ook! Ik wilde ze alleen maar weggagen.”

“En dat is je wel gelukt,” zei de eerste bijtend. “Waarschijnlijk heb je nu alles voor ons verpest.”

Boven in Lucy's slaapkamer lagen de drie meisjes als trillende sardientjes tegen elkaar aan in Lucy's bed, wachtend op de dingen die komen gingen...

HOOFDSTUK 6

Toen het hotel de volgende ochtend ontwaakte, waren Cobra en Dolly de enigen die het nachtelijk geklop niet hadden gehoord. Cobra vanwege haar oorverdovende gesnurk en Dolly omdat ze altijd zo enorm vast sliep.

Het waren ongetwijfeld de leidingen,” zei Dolly, terwijl ze koffie inschonk voor de sjieke oudere mevrouw. “Het spijt me bijzonder dat iedereen er wakker van is geworden. Ik zal ze laten nakijken.” Dolly schoof aan bij haar gezin en nam een hap van haar croissantje. “Die ellendige leidingen ook,” momperde ze met volle mond. “Ieder najaar is het hetzelfde liedje. Zodra het koud wordt, maken ze herrie. Als het een beetje meezit, moeten we er volgend jaar maar eens een paar laten vervangen, Fred. Die dingen zijn zo oud als de weg naar Rome.”

Terwijl Dolly met smaak een tweede hap van haar croissantje nam, kwam Mike de eetzaal binnen. Hij schoof aan bij Sven en zijn ouders. Kennelijk liet hij zijn nieuwe vriend niet vallen. Al had Mikes bewondering na de afgelopen nacht duidelijk een deuk opgelopen. De beide jongens zaten wat ongemakkelijk naast elkaar. Sven lachte een beetje zuur en was blij dat Mike toch gewoon bij

hem kwam zitten. Hij vroeg zich af wat Mike van al die rare geluiden dacht.

Mike had echter met zichzelf afgesproken dat het gewoon de geluiden van een oud huis waren geweest. Niets om je druk over te maken. Hij liet zich door zoiets toch zeker niet kennen? Hij zou zich pas zorgen gaan maken als het weer gebeurde.

Muis maakte zich wel een beetje zorgen en dat was bijzonder. Muis werd meestal volledig in beslag genomen door Muis. Ze was niet snel bang voor rare geluiden, spoken, insluipers en donkere kelders. De dingen waar Muis wel bang voor was, hadden te maken met pukkels die op het verkeerde moment doorbraken; jongens die haar negeerden en de grote vraag: vond ze ooit de man van haar dromen of was ze gedoemd haar dagen in eenzaamheid te slijten?

Muis was aan de beurt om te bedienen. De gebeurtenissen van de afgelopen nacht spookten door haar hoofd, terwijl ze afwezig etenswaren ronddeelde. Automatisch zette ze broodjes neer voor twee jonge mannen in sportkleding.

Dit waren nieuwe gasten, die gisteravond laat waren aangekomen. Een van hen leidde haar af en ze bekeek hem met onverholen belangstelling. Tjonge, die blonde leek wel wat op dat stuk uit de tv-serie die ze volgde. Het was typisch voor Muis dat al het andere direkt uit haar hoofd verdween. Muis lachte haar ik-vind-je-leuk-glimlach, waarop de jongen zich prompt verslikte.

Even verderop, alleen aan een tafeltje, zat nog een nieuweling. Deze kon bepaald niet op Muis' romantische belangstelling rekenen. Misschien, dacht Muis, moest ze hem eens wijzen op het bestaan van water en zeep.

Ook haar moeder was niet bijzonder gelukkig met de nieuwe logé. Dolly keek juist kritisch de eetzaal rond. Haar ogen bleven rusten op de eenzame figuur. Dolly had al heel wat vreemde gasten onder haar dak gehad, maar deze maakte haar onrustig.

Het was een enorme vent en absoluut onguur. Hij had ongeschoren kaken. Zijn neus was eens gebroken geweest, waardoor je vanzelf aan een gewezen bokser moest denken, en zijn handen waren als kolenschoppen zo groot.

Er hing bovendien een onverklaarbare spanning in de lucht, peinsde Dolly Ogenschijnlijk leek er niets aan de hand en toch had ze het onverklaarbare gevoel dat er dingen gebeurden, waar zij niets van wist. Alsof zij de enige was, die er niets van wist, terwijl alle anderen samen een geheim deelden.

Dolly verlegde haar aandacht naar haar tafelgenoten. Ze zag daardoor niet hoe de sik en de ex-bokser elkaar over de volle breedte van de eetkamer strak aankeken. De twee jonge mannen, onder wie het stuk van Muis, hielden beide partijen onopvallend in de gaten. Ook dat ontging Dolly geheel.

Uiterlijk onbewogen keek ze naar Lucy, Carrie en Nicole, die in

stilte hun ontbijt naar binnen werkten.

Lucy was diep in gedachten verzonken en keek met een glazige blik naar haar bord. Ze besloot juist dat het geluid van vannacht niets met de oude leidingen te maken had, toen Dolly de stilte verbrak.

“Wat een rust op de vroege morgen,” vond ze. “Die herrie heeft iedereen vannacht flink uit zijn slaap gehouden. Wat zijn jullie allemaal stil!”

Lucy knikte met een onschuldig gezicht. “Een beetje slaperig,” loog ze.

Carrie en Nicole wisselden een snelle blik.

“Is er geen jam meer?” probeerde Lucy van onderwerp te veranderen.

“Haal maar een nieuwe pot uit de koelkast,” antwoordde Dolly.

Oplettend keek ze Lucy na. Soms dachten de Rozebottels weleens dat Dolly gedachten kon lezen. Het leek wel of ze over een soort zesde zintuig beschikte. Als je iets had uitgehaald, zag ze dat aan je gezicht.

Gelukkig voor Lucy liet Dolly haar vermoedens voor wat ze waren en stond ze op om de loodgieter te bellen. “Ruimen jullie straks even af?” vroeg ze aan Carrie en Nicole.

Na een halfuurtje waren alle eters verdwenen.

Alleen Muis hielp met afruimen. “Ik vind dat jullie ma alles moeten vertellen over vannacht,” zei ze tegen Lucy.

“Wij?” riep Lucy verwonderd.

“Ja,” zei Muis. “Het is allemaal jullie schuld. Ik heb laatst nog in een tijdschrift gelezen dat seances heel gevaarlijk zijn. Je kunt bezeten raken en dan kom je in een gekkenhuis terecht en er zijn allemaal dingen waar wij niets van weten en...”

“En waarom deed jij dan mee?” vroeg Lucy verontwaardigd. Muis haalde haar schouders op. “Dat moest ik van jullie,” zei ze berekenend en ze marcheerde met een dienblad vol borden de eetzaal uit.

Lucy dacht dat ze zou ontploffen van woede. Dat kreng kon je ook nooit vertrouwen. Straks ging ze nog alles doorvertellen aan Dolly. De woorden van Muis gaven Carrie een onbehaaglijk gevoel. Het liefst wilde ze dat alles met een simpele verklaring was af te doen. “Zouden het echt alleen de leidingen zijn geweest?” vroeg ze hoopvol.

“En die voetstappen dan?” merkte Nicole op.

Lucy fronste haar voorhoofd en keek door het zijraam. Het Historisch Genootschap stond daar, stevig ingepakt tegen de oostenwind, de schuur te bekijken. Verderop zag ze de twee jonge mannen het bos inlopen.

“Ik wilde dat we nooit een seance hadden gehouden,” zuchtte Nicole. “Stel je voor dat we echt geesten opgeroepen hebben. Er was tenslotte niemand in de kelder. En toch hebben we geluiden en voetstappen gehoord.”

Lucy schudde haar hoofd. Ze had een goede nachtrust gehad en haar hoofd was helder. “We waren nog niet eens begonnen!” vond ze nuchter. “We hebben helemaal geen seance gehouden. We hebben geen geesten opgeroepen. We hebben alleen maar ruzie gemaakt!” En dat was maar goed ook! dacht ze er achteraan. “Misschien probeert iemand ons voor de gek te houden?” opperde ze.

Carrie schokschouderde. “Daar schieten ze anders niets mee op. Het is stom om zoiets alleen maar voor de lol te doen.”

“Wie zegt dat ze het voor de lol deden,” mompelde Lucy.

“Misschien hadden ze wel een goede reden.”

“Maar er was niemand beneden,” hield Nicole aan. “Ze konden onmogelijk ongezien ontsnappen. Als wij geen geesten hebben opgeroepen, waar zijn die mensen dan gebleven? En waar kwamen die geluiden vandaan?”

Dat wist Lucy ook niet. Toch wilden rondspokende geesten er bij haar niet in. “Er moet een heel normale verklaring voor zijn,” zei ze resoluut. “Dat kan niet anders.”

Lucy staarde opnieuw naar het Historisch Genootschap, dat juist om de hoek van de schuur verdween. “Wat had de sik gisteren eigenlijk op zolder te zoeken?” vroeg ze opeens.

“Hij was toch de weg kwijt?” reageerde Carrie.

“Onzin!” sprak Lucy beslist. “Daar geloof ik geen barst van. Hij had net een rondleiding gehad. Volgens mij voert hij wat in zijn schild.

Hij en dat maffe genootschap. Let op mijn woorden. Dat stel loopt mij een beetje te veel rond te snuffelen.”

Inmiddels stopte er voor het huis een bestelwagen. De bel ging en in de hal klonk geroezemoes toen Dolly de loodgieter binnenliet.

Lucy zuchtte. Met praten alleen zouden ze het raadsel niet oplossen. Ze moesten terug naar de orde van de dag. “Kom op, doorwerken, meiden,” zei ze. “We moeten de slaapkamers ook nog doen.”

Nadat de ontbijtboel was opgeruimd, namen ze alle drie een paar kamers voor hun rekening; een elke dag terugkerend karwei als er gasten waren.

Diep in gedachten reed Lucy de kar met schone handdoeken naar de eerste deur. Ze stak zonder te kloppen de looper in het slot.

“O, sorry,” riep ze even later geschrokken. “Neem me niet kwalijk. Ik kom straks nog wel terug.”

Wat een oen was ze om te vergeten te kloppen. Waar zat haar hoofd? Het sjieke, oudere echtpaar Schonenbeek was nog op de kamer. Als ze dat maar niet aan haar moeder overbriefden.

Gelukkig viel het mee. “Kom maar binnen,” riep de man. “Je kunt wel alvast beginnen. Wij gaan toch zo weg.”

Lucy glimlachte verontschuldigend, met een blos van schaamte op haar wangen. Snel verdween ze met een fles schoonmaakmiddel in de badkamer, onderwijl op zichzelf scheldend. Om het goed te maken, begon ze direkt als een bezetene te schrobben, terwijl ze met

een half oor luisterde naar het gesprek in de slaapkamer. Ze lette niet al te zeer op, totdat de mevrouw haar stem verhief.

“Ik zeg je, hij is het! Liesbeth heeft ze nog aangewezen op dat liefdadigheidsbal laatst. De moeder was toen al erg ziek. De zoons vergeet je niet snel. Allebei van die ongezonder bleke types.”

“En wat dan nog,” bromde haar echtgenoot. “Mag zo'n man niet even op vakantie? Wij zijn toch ook op vakantie.”

Zijn vrouw zuchtte. “Je luistert niet,” riep ze uit. “Dat zeg ik net. De moeder is kortgeleden overleden. Het stond in de krant en ik heb de naam goed onthouden: Van Hoogenzand du Pré. Franse voorouders. Een beetje blauw bloed zelfs en aardig wat geld. Liesbeth heeft me verhalen verteld. Tjonge, jonge, een vreemde familie. Niets dan ruzie.”

In de badkamer had Lucy het schoonmaakwerk gestaakt. Ze hield zich zo stil als een muis en spitte haar oren. Over wie had die mevrouw het precies? Wie van de gasten had ze herkend en waarom vond ze dat raar? De naam kwam haar in ieder geval niet bekend voor. Van Hoogenzand du Pré? Die naam stond niet in het gastenboek. Zo'n naam zou ze zeker onthouden en dat zou betekenen... Ja! Het betekende dat iemand zich onder een valse naam had ingeschreven. Tjonge, was me dat even interessant! Gespannen wachtte Lucy af of er nog meer zou komen. Luid en duidelijk vervolgde de vrouw het verhaal: “Wat ik wil

zeggen, is dat het maar vreemd is. Ja, Charles, het is raar. Je hoeft niet zo met je hoofd te schudden. Het is niet gewoon om zo kort na haar dood vakantie te vieren. Wie heeft daar tijd voor? Je weet hoe het ging toen tante Sofie stierf. De dingen die je moet regelen, de erfenis, advocaten, belastingen. Dat duurt eeuwen! Vooral als er veel geld is...”

Opeens stokte ze en Lucy was al bang dat ze niet verder zou gaan. “Alhoewel,” klonk het toen peinzend. “Alhoewel, alhoewel. Daar bedenk ik me opeens iets. Stel, dat het verhaal waar is. Dat verhaal waar Liesbeth het over had. Dat zou nog eens wat zijn en... Hier is je sjaal, het is koud buiten. Heb je de sleutels? Moet je horen wat Liesbeth me vertelde...”

Bam, de deur viel achter het tweetal in het slot.

In de badkamer zei Lucy iets wat Dolly niet graag hoorde en ze stampvoette. Net nu het spannend werd, vertrokken ze. Ze had maar wat graag meer gehoord over dat vreemde verhaal. Over wie ze hadden gesproken, begreep ze inmiddels wel. Dat moest de sik zijn. Geen enkele andere gast was zo bleek als hij. Wacht maar tot Carrie en Nicole dit hoorden. Nu moesten ze wel toegeven dat Lucy gelijk had en dat er iets niet in orde was met die man. Wat heet! Dat hele stel was niet in orde. Ze waren hier vast met een reden, en die reden had niets te maken met interesse in geschiedenis. Dat was maar een smoesje. Het moest iets anders zijn. Iets heel belangrijks. Misschien

zou het zelfs die rare geluiden in de kelder verklaren.

In de gang bracht Lucy vlug de andere twee op de hoogte.

“Wauw, wat spannend,” riep Carrie ademloos. “Had je ze niet kunnen achtervolgen? Dan had je misschien de rest ook gehoord.”

“Ja, hoor,” schamperde Lucy. “Dat valt helemaal niet op.” Ze rolde met haar ogen. Carrie kon af en toe echt dom uit de hoek komen. Nicole dacht beter na. “Zou het niet iets met die spoken te maken kunnen hebben?” vroeg ze zich af.

Lucy had zojuist precies hetzelfde bedacht en knikte goedkeurend. Terwijl ze op het punt stond Nicole bij te vallen, opende ze opnieuw zonder kloppen een kamerdeur.

“Oeaaah!” Een woeste kreet galmde in hun oren. Vanuit de deuropening keken de meisjes Svens kamer in. Binnen rolden Sven en Mike over de vloer.

“Fijn aan het stoeien, jongens?” vroeg Lucy spottend.

Mike viel boos uit. “Sven leert mij karate,” riep hij.

“Handig tegen spoken,” vond Lucy gevat. “Van zo'n heupzwaai gaan ze meteen op de loop.”

“Oehoe, oehoe,” imiteerde Sven spookgeluiden. “Wat was ik bang, gisteravond. Ha, ha, maar niet heus.”

“Vandaar dat je zo hard liep, zeker?” reageerde Lucy droog. Ze kreeg wat van dat 'maar niet heus' van hem. Dacht hij nou echt dat ze hem niet doorhadden? Hij was gewoon een bangeschijterd met een

grote mond.

“Ga weg!” riep Sven.

“Graag,” zei Lucy. “Dan maken jullie zelf die kamer maar schoon.”

In een mum van tijd waren de jongens verdwenen en konden de meisjes aan de slag.

Lucy grinnikte zachtjes in zichzelf. Grote kans dat Mike haar moeder in de armen liep. Het was zijn beurt om de keuken te dweilen. Erg lang had hij zich toch niet in Svens kamer kunnen verstoppen.

Na een uurtje flink doorwerken, waren alle kamers klaar en hadden de vriendinnen vrij. Handig ruimden ze alle schoonmaakspullen op, dumpten de vuile handdoeken in de wasmanden en daalden af naar beneden.

Daar wachtte hun een nieuwe verrassing. Rond de receptie was het een drukte van belang. Iedereen liep door elkaar en Dolly deelde overal orders uit.

“En?” riep ze tegen J.J.

“Ook niet.”

“Muis?”

“Niemand te zien,” zei Muis.

“In dat geval,” zuchtte Dolly, “bel ik de politie.”

HOOFDSTUK 7

Nieuwsgierig keken de meisjes naar Muis.

“Wat is er aan de hand?” vroeg Lucy verwonderd.

Het antwoord van Muis liet aan duidelijkheid niets te wensen over.

“Het is de loodgieter/” zei ze. “Hij is weg!”

Even was het stil. Toen vroeg Lucy: “Hoe bedoel je 'weg'?”

“Precies wat ik zeg,” antwoordde Muis. “Foetsie. Verdwenen. Zo was hij er nog en zo was hij weg.”

Nicole knipperde met haar ogen. “Maar hij kan toch niet in lucht zijn opgelost?”

Muis haalde haar schouders op. “Volgens het loodgietersbedrijf heeft hij zich al uren niet gemeld. Voorzover zij weten, is hij nog steeds hier. Maar wij kunnen hem nergens meer vinden. J.J. zag hem als laatste de kelder in gaan. En dat is al een hele tijd geleden. Sindsdien is hij spoorloos verdwenen.”

Muis wond zich niet erg op over de verdwenen loodgieter. Ze moest haar haren wassen en haar nagels lakken. Ze wilde extra mooi zijn voor het geval ze die kanjer straks weer zag. Maar voor de meisjes vormde de verdwenen loodgieter een nieuw en angstaanjagend mysterie. Ongerust staarden ze elkaar aan.

“Alweer de kelder!” fluisterde Carrie. Wat gebeurde daar toch? Er verdwenen op die plek mensen alsof het niets was. Het werd met de minuut vreemder.

“Hebben jullie echt overal gezocht?” wilde Lucy weten.

Muis knikte geïrriteerd. “Ook in de bibliotheek?”

“Ook in de bibliotheek,” antwoordde Muis. Dacht Lucy soms dat ze blind was?

Carrie wenkte de anderen buiten gehoorsafstand. “Ik heb een idee,” zei ze zachtjes. “Laten we de plattegrond pakken en het hotel nog eens doorzoeken. Misschien kunnen we met die kaart iets ontdekken, wat de anderen over het hoofd hebben gezien. Zo vinden we misschien de loodgieter.”

“Moeten jullie weer smoezen?” vitte Muis. “En ik mag zeker niet weten wat jullie zeggen?”

“Nee!” antwoordde Lucy kattig. “Dat gaat je helemaal niks aan.”

“Jou vertel ik nooit meer iets, Lucy Rozebottel!” riep Muis boos.

“Moet jij weten,” vond Lucy, niet onder de indruk van het dreigement.

“De plattegrond ligt nog in het souterrain,” bedacht Nicole. Ze lieten Muis in de hal staan en met z'n drieën liepen ze naar beneden.

“Brrr, het is hier hartstikke koud,” rilde Nicole en ze niesde.

Lucy fronste. “Welke idioot heeft met dit weer nou de tuindeuren

opengezet?” mopperde ze.

“Ahum,” klonk het opeens. “Ik ben bang dat deze idioot dat heeft gedaan.”

Op het terras stond iemand in sportkleding. Het was de blonde knul, die Muis zo leuk vond. Hij deed rek- en strekoefeningen.

“Mijn vriend moest nodig naar de wc, dus toen zijn we hier even naar binnen gelopen.” Een innemend lachje flitste hun richting op.

Op dat moment kwam de tweede jongeman tevoorschijn. “Hallo,” zei hij. “Tjonge, jonge, was me dat zoeken. Ik had beter voorom kunnen gaan. Nergens een toilet te bekennen.”

Ook hij glimlachte vriendelijk naar de meisjes en de meisjes glimlachten even vriendelijk terug.

“Tjonge!” zei Nicole op haar alleraardigste toontje. “U bent wel hard aan het trainen, zeg.”

“Reken maar,” antwoordde de blonde man. “We hopen op een elfstedentocht dit jaar. We willen dolgraag een keer meedoen. Maar dan moet je wel een ijzersterke conditie hebben.”

Nicole kreeg een blik van bewondering in haar ogen. “Wat knap van u,” zei ze ademloos. “En nu bent u speciaal hier naartoe gekomen om te trainen?”

“Inderdaad,” was het antwoord. “Hardlopen op het strand is extra zwaar. Dat is goed voor de beenspieren. Nou, meiden, tot ziens. Ga je mee, Alfons? We moeten nog een rondje.”

In het souterrain keken drie meisjes als een poes die net een vogeltje heeft verslonden.

“Vreemde plaats om naar het toilet te gaan,” begon Lucy.

“Niet de eerste plek waar je zou zoeken,” viel Carrie spottend in.

Nicole glimlachte fijntjes. Een paar dagen eerder zouden ze er niets achter gezocht hebben en het hele verhaal van a tot z hebben geloofd. Nu stonden de zaken er echter anders voor. Die Alfons was uit de kelder gekomen en wat zich daar ook bevond, een toilet was er zeker niet!

“Ze hebben geen slecht verhaal,” oordeelde Nicole, die het tweetal op haar eigen, onnavolgbare wijze had uitgehoord. “Over die elfstedentocht en zo. Dat is een mooi excuus om hier te logeren.”

Lucy knikte. “Zouden die twee aktievelingen soms iets met de verdwenen loodgieter te maken hebben?” vroeg ze zich af. “Dat zou wel een heel ander licht op de zaak werpen.”

Carrie trok haar wenkbrauwen op. “Welke zaak?” vroeg ze spottend. “We weten nog helemaal niets. Laat staan waar dit allemaal om draait.”

Maar Nicole schudde langzaam haar hoofd. “Ook al weten we niet veel. Eén ding weten we wel. Het heeft iets te maken met de kelder. Dat is de plek waar alles zich afspeelt. Die plaats moeten we allereerst met de plattegrond onderzoeken.”

Daar zei ze een waar woord. Carrie had er niets tegenin te brengen.

Maar juist toen ze de daad bij het woord wilden voegen, stopte er opnieuw een auto voor het hotel.

“Daar is de politie,” berichtte Lucy opgetogen.

Natuurlijk wilden ze niets missen, zodat de speurtocht maar even moest wachten.

Lucy had gelijk. Er was een politieauto voor de deur gestopt.

Een agent stapte uit de wagen. Venendaal was zijn naam. En agent Venendaal had een hartgrondige hekel aan de Rozebottels!

Hij kon zich de eerste ontmoeting met dat rare gezin nog heel best herinneren. Ze waren allemaal knetter, die lui. Die vader met zijn passie voor insekten. Die knul, die stinkbommetjes maakte en die drie vervelende meiden, die Venendaal het liefst eens flink over de knie zou leggen.

Venendaal zuchtte. Waarom moest hij net dienst hebben? Wat hing hem nu weer boven het hoofd? Verdwenen loodgieters? Het was te gek voor woorden.

Venendaal wreef eens stevig over zijn voorhoofd, waar een zeurende hoofdpijn zich achter zijn ogen had genesteld. Ook dat nog! Vermoeid hees de veel geplaagde agent zijn stevige gestalte de trappen op.

Lucy, Carrie en Nicole waren een stuk sneller. Gelijktijdig bereikten ze de hal.

Agent Venendaal keek sjagrijnig naar het ontvangstcomité. Daar

had je ze al! En zo brutaal als die meid met die sproeten uit haar ogen keek. Zij en die blonde wipneus, dat waren de ergsten.

“Moeten jullie niet naar school?” vroeg hij bars.

“We hebben vakantie,” antwoordde Carrie liefjes.

Venendaal keek alsof hij in een zure appel beet.

“Ah, daar is de politie. Fijn, dat u er bent. En nog wel zo snel!”

Dolly was zichtbaar verheugd over de vlotte komst van de agent. Ze lachte vriendelijk. Meteen werd ze echter weer ernstig. “We hebben een probleem,” zei ze bezorgd.

“Dat heb ik gehoord,” bromde Venendaal nors. “Beetje ongewoon probleem, nietwaar? Kunnen we niet ergens gaan zitten om de zaak ONGESTOORD te bespreken?” Bij het woord 'ongestoord' keek de agent naar de drie meisjes. Hij was duidelijk niet van plan wat dan ook te bespreken, terwijl die drie meiden meeluisterden.

“Maar natuurlijk,” antwoordde Dolly “Ik ga u even voor naar mijn kantoor.”

Agent Venendaal zond een tevreden glimlachje in Lucy's richting. Lucy knarsetandde. Ze stak haar tong uit naar zijn rug. “Dat deed hij expres,” zei ze boos.

“Pech,” vond Carrie. “Laten we dan de kelder maar gaan onderzoeken. Nicole, heb je de plattegrond?”

Nicole knikte. Zij het wat minder enthousiast dan vijf minuten geleden. En inderdaad, eenmaal bij de keldertrap zonk de moed

Nicole wederom in de schoenen.

“Ik geloof dat ik dit toch niet zo'n goed idee vind,” stribbelde ze tegen. “Stel je voor dat er wat met ons gebeurt. De loodgieter is tenslotte ook...”

“Er gebeurt heus niets,” onderbrak Carrie haar ongeduldig. “Tjonge, Nicole, wat ben je toch een angsthaas. Het is nog wel je eigen idee! Als er iets gebeurt, kunnen we altijd nog hard gaan gillen. Er is toch politie in huis.”

Lucy griste de plattegrond uit Nicoles handen, vast van plan er verder geen woorden meer aan vuil te maken. Carrie en zij renden samen de keldertrap af, terwijl Nicole iets langzamer volgde. Eenmaal beneden, hadden ze de plattegrond niet meer nodig. Althans, niet voor hun speurtocht naar de verdwenen loodgieter. Alle drie verstijfden ze toen het licht aanging. Badend in het felle schijnsel van de tl-balken lag een man op de grond. Hij lag midden in de kelder, zodat je hem onmogelijk over het hoofd kon zien. Zijn handen en voeten waren gebonden en er zat een prop in zijn mond. “De loodgieter!” fluisterde Lucy onthutst.

HOOFDSTUK 8

“Mmm, mmmr,” pruttelde de loodgieter en hij wrong en schoof over de betonnen vloer om zich van zijn boeien te bevrijden.

“Wat zullen we nou krijgen?” riep Carrie.

“Nou breekt mijn klomp!” bracht Nicole uit.

“Mmm, mmmr,” murmelde de man dringend.

“Kom op, we moeten hem losmaken,” gebaarde Carrie voortvarend.

“Doen jullie dat maar,” zei Lucy opgewonden. “Ik ga de politie halen.”

In volle vaart rende ze naar boven en ze smeed de deur van Dolly's kantoor open.

“We hebben de loodgieter gevonden!” brulde Lucy triomfantelijk.

“Dat is dan mooi opgelost,” vond Venendaal, in de hoop zo snel mogelijk uit dit gekkenhuis te kunnen ontsnappen.

“Hij ligt vastgebonden in de kelder,” vervolgde Lucy glunderend.

“Wat?” riep Dolly uit.

“Wel verd...” Het lukte Venendaal nog net om niet te vloeken. “Als jullie drieën die streek hebben uitgehaald, dan zwaait er wat!” riep hij dreigend.

“Wij?” reageerde Lucy zwaar beledigd. “Wij hebben hem juist

gevonden.”

“In vredesnaam,” onderbrak Dolly. “Maak die arme man onmiddellijk los.”

“Carrie en Nicole zijn er al mee bezig,” zei Lucy. Ze was teleurgesteld, omdat de politie helemaal geen bewondering had voor hun speurderskwaliteiten. “Eigenlijk was het een eitje,” begon ze.

“Maar ik vind toch...”

Ze sprak tegen een leeg kantoor. Dolly en de agent waren al op weg naar beneden. Daar zagen ze Carrie en Nicole worstelen met de knopen van het touw, waarmee de loodgieter was vastgebonden.

De man zag er bleek en verbouwereerd uit.

Zelfs Venendaal begreep dat het geen geintje was. “Dit is bijzonder ernstig,” baste de agent op zijn meest officiële toon. “Dit is vrijheidsberoving. Een zwaar vergrijp. Ik ga deze zaak tot op de bodem uitzoeken.” Bij die laatste woorden keek hij dreigend naar Lucy, Carrie en Nicole, alsof hij in hen nog steeds de schuldigen zag. In een mum van tijd werd de loodgieter van zijn boeien bevrijd. De arme man zuchtte van opluchting. De touwen hadden lelijke striemen achtergelaten op zijn polsen en enkels. Op zijn hoofd prijkte een formidabele bult.

Eenmaal in de zitkamer, gezeten in een lekkere stoel met een kop koffie voor zijn neus, kreeg de loodgieter weer wat kleur op zijn wangen. “Ik zeg u, ik heb de aanvallers helemaal niet gezien!” riep hij

opgewonden uit. “Ik stond in de kelder over de leidingen gebogen toen ik achter me iets hoorde bewegen. Toen ik me wilde omdraaien, kreeg ik een klap op mijn hoofd en werd alles zwart voor mijn ogen. Dat is het enige dat ik nog weet.”

Met dit antwoord was Venendaal niet tevreden. Vorsend bekeek hij het slachtoffer, dat voorzichtig de bult op zijn hoofd betastte. Doet het pijn?” vroeg Dolly meelevend. Met haar gewone nuchterheid voorzag ze al hoe deze gebeurtenis als een lopend vuurtje door het dorp zou gaan.

“Ze hebben me goed geraakt,” luidde het antwoord. “Ik heb geen idee hoe lang ik buiten westen ben geweest.”

“Ik snap er niks van,” verwoordde Dolly ieders gedachten. “Wie doet er nou zoiets? En hoe is het mogelijk dat niemand u kon vinden? Waar hebben ze u vastgehouden, voordat u weer in de kelder belandde?”

Lucy hield zich met precies dezelfde vragen bezig. In de kelder kon je onmogelijk iemand verstoppen en dus was de loodgieter al die tijd ergens anders verborgen gehouden. Om een bewusteloze man de keldertrap op en af te tillen, moest je wel uitzonderlijk sterk zijn, veronderstelde Lucy. Of met z'n tweeën!

“Heeft u niets bijzonders gezien, terwijl u met de leidingen bezig was?” vroeg Lucy.

“Helemaal niets. Ik dacht even dat de m... eh, nee! Verbeelding

natuurlijk. Dat kan helemaal niet.” De loodgieter glimlachte schaapachtig. “U heeft trouwens wel nieuwe leidingen nodig, mevrouw Rozebottel. Ik zou u graag een nieuw type willen aanraden, namelijk...”

Voordat de loodgieter alle voordelen kon opsommen, werd hij door Jaap Venendaal onderbroken: “Ik wil u verzoeken mee te gaan naar het bureau voor een proces-verbaal.” De agent stond op. “Misschien kunt u onderweg eens goed nadenken of u zich toch niet wat meer weet te herinneren.” Met enige poeha richtte hij zich vervolgens tot Dolly: “U hoeft zich absoluut niet bezorgd te maken, mevrouw Rozebottel. Wij zullen deze zaak tot op de bodem uitzoeken.”

Dolly zag er nog steeds onthutst uit. “Dat zou fijn zijn,” mompelde ze. “Als ik u ergens mee van dienst kan zijn?”

“Nu u het zegt,” antwoordde Venendaal. “Ik zou graag het gastenboek meenemen.”

“Dat is geen probleem. Lucy?”

Lucy staarde afwezig naar de loodgieter. Hij had iets gezien. Daarvan was ze overtuigd. Alleen dacht hij dat het verbeelding was. Die suffe agent zou het heus niet uit hem krijgen. Kon zij nu maar even alleen met de man praten, dan...

“Lucy!” sprak Dolly opnieuw.

“Wat?”

“Het gastenboek!”

“Ik ga al,” zei Lucy en even later kwam ze terug met het boek. “Deze kloppen niet,” zei ze, terwijl ze wees op de namen van het Historisch Genootschap. “Van deze vier weet ik het niet zeker, maar deze meneer heet Van Hoogenzand du Pré. Hij heeft een valse naam opgegeven.” Teverden over die onthulling sloeg ze haar armen over elkaar.

“O, Lucy! Hoe kom je daar nu weer bij?” riep haar moeder wanhopig uit.

“Beetje detective aan het spelen, zeker?” murmelde Venendaal tussen opeengeklemd tanden.

Lucy vertelde het verhaal dat ze 'toevallig' had gehoord. Ze was wel zo verstandig om niet te vertellen dat ze zonder te kloppen de bewuste kamer binnen was gegaan en over alle voorgaande gebeurtenissen in de kelder hield ze ook haar mond.

“Kijk, daar heb je ze,” wees Carrie. Ze keken allemaal door het raam. Buiten stond het Historisch Genootschap ruzie te maken. Woest ging de sik tekeer tegen de oudere man, die alles gelaten over zich heen liet komen.

Venendaal kneep zijn ogen tot spleetjes.

Dolly was intussen met haar hoofd ergens anders. Ze zat zo hevig na te denken, dat er diepe rimpels in haar voorhoofd verschenen. “Van Hoogenzand du Pré? Ik ken die naam ergens van. Hij komt me zo bekend voor.”

Lucy en haar vriendinnen keken Dolly gespannen aan.

“Hè, waarom schiet het me nou niet te binnen. Nee, ik weet het niet. Ik kan er nu niet op komen.” Lucy zuchtte teleurgesteld.

“Als het u te binnen schiet,” zei Venendaal, “zou ik dat graag horen.”
“Natuurlijk,” antwoordde Dolly in gedachten. “Verdorie, het ligt op het puntje van mijn tong.”

“Hoe lang is het geleden dat er iemand in die kelder is geweest?” vroeg Venendaal.

“Mijn zoon J.J. heeft er als laatste gezocht,” meende Dolly. “Dat is meer dan een uur geleden. Nog voor u er was.”

“Nee, hoor,” riep Carrie, blij dat ze ook een duit in het zakje kon doen. “Daarna is er nog iemand in de kelder geweest.”

“Ja,” viel Nicole haar vriendin bij, “een van die jonge mannen die zeggen dat ze voor de elfstedentocht trainen. Hij was zogenaamd op zoek naar de wc.”

Venendaal keek gealarmeerd op.

Dolly wees in het gastenboek aan wie Carrie en Nicole bedoelden.

“Dat doet de deur dicht,” vond Venendaal vastberaden. “Ik ga navraag doen naar alle gasten. Ik zal hun doopceel eens even lichten. Reken maar, mevrouw Rozebottel, dat ik straks alles van ze weet.

Tot en met de kleur van hun toiletpapier!” De brave agent was duidelijk in een strijdlustige stemming. Alsof alle vreemde gebeurtenissen tegen hem persoonlijk gericht waren.

“U weet werkelijk niet wat dit allemaal te betekenen heeft?” vroeg Venendaal nogmaals achterdochtig aan Dolly.

Maar Dolly kon enkel haar hoofd schudden. “Misschien,” zei ze peinzend, “zou ik eens met mevrouw Schonenbeek kunnen praten. Zij weet kennelijk meer. Misschien schiet het me dan te binnen.”

“Uitstekend. Doet u dat maar. Dan ga ik aan het werk,” baste de agent. Hij verliet de kamer en de loodgieter ging met hem mee.

HOOFDSTUK 9

Na alle opwindung rond de verdwijning van de loodgieter leek het alsof er de rest van de dag helemaal niets gebeurde. De meisjes hingen maar zo'n beetje rond en ontwikkelden de meest wilde theorieën.

De politie liet intussen niets van zich horen en de volgende dag ook niet. Waarschijnlijk was het daarvoor ook nog wat te vroeg.

Hopend op nieuwe voorvallen en spannende ontwikkelingen, verrichtte het drietal de volgende morgen met extra veel vaart de dagelijkse klussen. Het was pas half elf toen ze klaar waren en de hele dag lag nog voor hen.

“Volgens mij hebben we ons voor niets lopen haasten,” mopperde Lucy. Ze hoopte op een nieuwe verdwijning. Van Muis bijvoorbeeld, die werkelijk onuitstaanbaar was en vreselijk stonk naar een of ander vies viooltjesparfum. Maar alles ging zijn gewone gangetje, zodat de meisjes zich al gauw stierlijk begonnen te vervelen. Buiten striemde de regen opnieuw tegen de ramen. Carrie tekende poppetjes op het beslagen glas en Nicole bladerde verveeld in een oud tijdschrift.

Lucy voelde zich ongedurig. Ze wilde iets doen. Desnoods lekker

een boomhut bouwen, crosswedstrijden houden in het bos of uitwaaien aan het strand. Zolang er niets gebeurde, was het binnen hartstikke saai. Opeens dacht ze aan de plattegrond.

Met de handen in haar zij stond Lucy even later in de kelder, terwijl Dora vrolijk rondscharrelde en in de weg liep. Naast haar knielde Nicole op de grond, waar ze de plattegrond had opengevouwen, terwijl Carrie met een hamer op de massieve keldermuren klopte. Carrie was bezeten van geheime ruimtes. Tenslotte verschenen en verdwenen er constant mensen, dus wat was er logischer? Lucy en Nicole haalden hun schouders op over Carries inspanningen.

“Wedden dat ik hem vind?” schepte Carrie op. “Al moet ik op ieder stukje muur kloppen.”

“Geweldig,” bromde Lucy. “Ik heb nu al hoofdpijn.” Als er al iets was, dan zou de plattegrond hun veel betere diensten bewijzen. Carrie trok zich niets van hen aan. Lucy en Nicole mochten denken wat ze wilden.

“Erg duidelijk is hij niet,” oordeelde Lucy, terwijl ze zich naast Nicole over de kaart boog.

Nicole zat gefronst te turen. “Wacht even. Hij moet gedraaid worden. Hij ligt op z'n kop. Dit moet de kelder zijn, maar de lijnen zijn tamelijk vaag.”

“Wat is dit voor een vlak?” vroeg Lucy en ze volgde de omtrek met haar vinger.

Nicole keek om zich heen. “Dat zou de trap weleens kunnen zijn. Ja, ik geloof dat dat inderdaad de trap is. Dora, ga van die kaart af.” Ze duwde de hond opzij.

Carrie gaf opnieuw een roffel op de muren.

Lucy kreunde gekweld. “Straks komt er iemand naar beneden om te kijken waar al die herrie vandaan komt,” mompelde ze.

Carrie haalde haar schouders op. “Wacht maar, mijn manier is de beste,” lachte ze. “Van die plattegrond begrijp ik toch niks.”

Lucy en Nicole bogen zich opnieuw over de kaart.

“Waarom moet nu juist het deel van de kelder zo wazig zijn?” verzuchtte Lucy. “Kijk hier eens. Een grote, grijze vlek. Het lijkt wel alsof iemand het heeft willen uitgummen.”

Nicole staarde peinzend naar de vlek. “Dat is vreemd,” zei ze.

“Wat? Dat iemand het heeft willen uitgummen?”

“Nee, dat die vlek juist daar zit! Wat is het eigenlijk? Denk je niet dat dit de kelder is?” Nicole bewoog haar vinger over de kaart.

Lucy knikte.

“Nou,” zei Nicole. “Die vlek zit erbuiten. Op een plek waar de kelder ophoudt en waar eigenlijk niets hoort te zijn.”

Lucy's ogen lichtten op. “Daar zeg je wat,” mompelde ze verheugd.

“Eens kijken, het is daar links, waar Carrie staat te...”

“Bingo!” riep Carrie luid. “Luister eens!”

Ze luisterden allebei, terwijl Carrie op de muur tikte.

“Dit klinkt dof, nietwaar?” Daarna klopte ze een halve meter verder. Nu was het geluid anders. Duidelijker. Het klonk hol!

“Bingo!” zeiden Lucy en Nicole tegelijk en alle drie keken ze elkaar opgewonden aan.

“Zou er dan toch een geheime ruimte zitten?” Nicole ging als vanzelf op een fluisterton over. In hun hart waren de vriendinnen daarvan niet overtuigd geweest. Het leek zo onwaarschijnlijk. Vooral omdat Lucy al jaren in het hotel woonde en niemand ooit over een geheime ruimte had gesproken.

“Zo, ongelovige Thomas,” zei Carrie trots. “Wat zeg je ervan!” Lucy's twijfels verdwenen nu als sneeuw voor de zon. “Het zou alles verklaren,” glunderde ze opgetogen. “Wie had dat nou ooit kunnen denken. En ik dacht dat ik alle hoeken en gaten kende. Niet te geloven!” Lucy maakte spontaan een rondedans.

“Waf, waf,” blafte Dora en ze kwispelde verheugd.

Carrie keek eens naar de muur. “Maar hoe komen we erin?” vroeg ze zich af.

Dat was inderdaad een nieuw probleem. Er was geen deurklink en geen bordje dat zei: 'Om te openen drukt u op de volgende steen.' Voor hen bevond zich een blinde muur, die er stevig en solide uitzag.

Met z'n drieën stonden ze nu voor de wand te zoeken naar een spleet, een handvat of rare onregelmatigheden. Ook Dora liep hevig

snuffelend heen en weer.

Lucy liet haar handen over de muur gaan en drukte in het wilde weg op sommige stenen.

“Ik zie niets bijzonders,” zei Nicole. “Als er iets is, waardoor de muur opengaat, dan hebben ze het goed verborgen... tenminste, als er iets is. Misschien is de andere kant gewoon ingestort en hebben ze de boel dichtgemetseld.”

“Hè bah, doe niet zo flauw.” Lucy, die nu zeker wist dat ze een verborgen ruimte zouden vinden, kon Nicoles nuchtere opmerking niet erg waarderen.

Carrie dacht ineens een gaatje te zien. “Hier is wat, volgens mij.” Plompverloren stak ze haar vinger erin. “Au! O help, hij wil er niet meer uit. Ik zit vast.”

Lucy en Nicole begonnen te proesten.

“Lach niet!” riep Carrie boos. “Moet je nou zien. Help me liever.”

“Probeer je vinger er eens uit te draaien,” raadde Nicole aan.

Carrie probeerde het. “O, nu gaat hij nog bloeden ook,” jammerde ze.

“Kom hier, pieperd,” sprak Nicole en ze gaf een flinke ruk aan Carries hand.

“Au!” Carrie keek woest naar Nicole.

“Zie je, nou is hij los,” grinnikte Nicole met een grijns op haar gezicht.

Verongelijkt keek Carrie naar haar geschaafde vinger.

Lucy verbeet een lach. “Kijk, het valt hartstikke mee,” vond ze.

“Maar het doet wel pijn,” reageerde Carrie beledigd.

“Kunnen we nu verdergaan?” vroeg Nicole ongeduldig. “Kijk Dora eens rondsnuffelen. Misschien ruikt ze wat.”

Lucy keek met opgetrokken wenkbrauwen naar de hond. Ze was niet zo onder de indruk van de speurderskwaliteiten van het oude beestje. Dora kon haar eigen kluiven al niet eens vinden. Toch was het het proberen waard en dus riep ze dringend: “Zoek, Dora. Zoek!”

Dora vond het wel een leuk spelletje, al begreep ze er niks van.

Hevig kwispelend sprong ze tegen Lucy op.

“Nee, malle hond,” riep die. “We gaan niet spelen. Je moet zoeken. Daar, bij de muur. Toe dan.”

Maar Dora draaide als een puppy om haar heen, zodat Lucy haar vastpakte en haar kop naar de muur bracht. “Daar moet je zoeken. Daar!”

Dat spelletje vond Dora niet zo leuk. Bokkig trachtte ze zich aan Lucy's greep te ontworstelen.

“Wat doe je nou, raar beest? Luister eens naar het baasje. Je moet... o nee! Kijk nou wat je doet! Mijn armbandje!”

Hevig geschrokken zag Lucy hoe het zilveren armbandje losschoot, van haar pols afgleed en in een spleet in de vloer terecht kwam.

“O, mijn mooie armbandje! Ik ben het kwijt. Daar krijg ik het natuurlijk nooit meer uit,” jammerde ze. “Had ik het nou maar niet omgedaan.” Ontdaan keek Lucy naar haar lege pols en ze dacht spijtig aan haar goede voornemens.

Carrie tuurde in de spleet. “Ik zie het liggen,” zei ze. “Het ligt helemaal niet diep. Met een beetje geluk krijg je het er vast wel uit. Probeer het maar eens.”

Lucy aarzelde even. Carrie had haar vinger tenslotte ook maar met moeite uit het gat weten te trekken. Ze was niet van plan klem te komen zitten. Maar het armbandje won. Ze kon het daar onmogelijk laten liggen. Voldoende geduld om een pincet of zo te halen, had Lucy niet en dus reikte ze met wijs- en middelvinger naar beneden. Langzaam vonden haar tastende vingers het armbandje.

“Ja,” zei ze. “Bijna. Nog een klein stukje en dan... hebbes!”

Opgelucht hield ze het armbandje in haar handen. Tegelijkertijd dreunde een zwaar, schrapend geluid door de kelder.

Geschrokken sprongen ze achteruit en met ogen die steeds groter werden, zagen de meisjes hoe de muur langzaam week en als een deur naar binnen draaide.

“Ooo!” zuchtte Carrie.

“De geheime ruimte,” fluisterde Nicole.

“Wauw! Luus, je bent geweldig. Door je vinger in die spleet te steken, heb je hem natuurlijk opengemaakt,” jubelde Carrie.

Lucy was er beduusd van. “Krijg nou wat,” mompelde ze. Voor hen lag een korte gang die met een bocht naar links draaide.

“Oké,” zei Lucy. “Wie gaat er eerst?”

“Jij!” antwoordden Carrie en Nicole tegelijk.

“Reuze bedankt! Geef me maar een zaklantaarn.” Onverschrokken stapte Lucy als eerste de gang in.

“Zie je al wat?” fluisterde Carrie, die direkt achter haar aankwam.

Ook na de bocht was de gang maar kort. Lucy stond vrijwel direkt voor een gesloten deur. Deze had wel een klink. Voorzichtig drukte ze hem naar beneden en hoewel ze het niet verwachtte, zwaaide de deur direkt open. Lucy knipte haar zaklantaarn aan.

Samengeperst op de drempel keken ze alle drie naar binnen. Daar wachtte hun een teleurstelling.

“Maar... maar,” stamelde Nicole, “er is hier helemaal niks!”

Ze stonden in een lege, ondergrondse ruimte. Er lagen steengruis en gebroken bakstenen op de vloer. In de hoek zagen ze wat gereedschap.

“Is dat alles?” riep Carrie teleurgesteld.

Sip keken ze naar de lege ruimte. Er waren geen schatten en kisten vol goud. Er was niet eens een extra gang die als een vroegere ontsnappingsroute het bos inliep. Er was alleen maar een lege kamer, waar iemand kennelijk aan het hakken was geweest, met opzij twee leidingen die in het niets verdwenen.

“Iemand is hier iets aan het zoeken,” constateerde Nicole. Ze wees op de brokstukken die her en der verspreid lagen.

“Kennelijk heeft diegene het niet gevonden,” dacht Lucy. “Al heeft hij moeite genoeg gedaan.”

Inderdaad leken de wanden wel een gatenkaas. Overal waren stukjes uit gehakt tot de vloer en het plafond aan toe.

“Waar zou hij naar gezocht hebben?” vroeg Carrie zich af.

Daar wisten ze geen van allen een antwoord op.

“Weet je wat ik denk,” zei Nicole. “Ik denk dat dit de plek is waar de loodgieter verborgen werd gehouden. Ik vermoed dat degene die hier aan het werk wilde gaan de loodgieter onverwachts aantrof toen hij of zij de verborgen ruimte in wilde. In paniek heeft hij de loodgieter toen neergeslagen.”

Dat was zeker geen gekke theorie.

“Zou best kunnen,” meende Lucy. “Nou,” zei Carrie, “ik zeg jullie...” “Stil eens!” onderbrak Nicole haar opeens. “Wat is er?”

“Ik hoor wat,” luidde het antwoord.

Uit de kelder klonk het onmiskenbare gekraak van de oude, houten trap.

“Daar komt iemand,” hijgde Nicole. “Wat moeten we nu doen?”

Handenwringend keek ze in het rond.

Het kon natuurlijk een van de andere Rozebottels zijn, maar als dat niet zo was...

“Snel!” beval Lucy met veel tegenwoordigheid van geest. “Doe de deur dicht.”

Vlug sloten ze de deur en Lucy deed haar zaklantaarn uit.

“Hij kan niet op slot,” fluisterde Carrie angstig.

“Dan gaan we er met z'n drieën tegenaan staan,” besliste Lucy.

In het pikkedonker persten ze zich alle drie stevig tegen de deur. Met wild kloppende harten hoorden ze de voetstappen naderen.

Dat het niet een van de Rozebottels was, bleek al snel. Die zouden direkt een kreet van verrassing hebben gegeven bij het ontdekken van de geheime gang, om vervolgens als een haas naar boven te rennen en de rest te halen.

Het was een onbekende en die onbekende liep meteen de korte gang in. Voor de deur hield hij stil. Toen klonk het geluid van de klink die langzaam naar beneden werd gedrukt.

“Duwen!” beval Lucy zachtjes.

Uit alle macht duwden ze. Hun voeten vonden voldoende houvast in de ongelijke vloer en ze zetten alles op alles. Ze voelden de druk toen de persoon aan de andere kant ook duwde. Lucy liep rood aan en beet haar tanden op elkaar. Carrie voelde zweetdruppeltjes langs haar voorhoofd lopen.

Helaas voelde Nicole iets wat veel erger was. Ze voelde een onbedaarlijke niesbui opkomen. Wanhopig bewoog ze haar neus. O, wat een ellende, het juikte verschrikkelijk. Dit zou ze nooit kunnen

tegenhouden en als ze moest niezen, zou je dat aan de andere kant van de deur duidelijk horen.

Kon ze maar even in haar neus knijpen. Nee, dacht Nicole, vechtend tegen de jeuk. Dan zou ze de deur moeten loslaten en met één man minder hielden de anderen het misschien niet.

De kriebel werd steeds heviger. “Ha...ha...” begon Nicole.

Lucy keek verschrikt opzij.

“Haa...haa...” Toen werd de druk minder. Aan de andere kant van de deur werd niet meer geduwd.

Direkt greep Nicole naar haar neus en kneep er stevig in.

Lucy liet langzaam haar adem ontsnappen. “Zou hij weten dat wij hier zijn?” fluisterde Carrie. “Misschien denkt hij dat de deur op slot zit,” hoopte Lucy.

“En wat als hij ons opsluit?” bibberde Carrie. “Zou de muur ook van binnenuit opengaan? Misschien probeert hij het zo nog een keer. O, moeder, ik moet er niet aan denken. Dan komt hij binnen en... en...” Paniek begon zich van haar meester te maken.

“Als hij binnenkomt, vallen we hem aan met het gereedschap dat daar in die hoek ligt,” probeerde Lucy haar te kalmeren. Niet dat ze dacht ook maar enige kans te maken, maar wellicht bracht het Carrie tot bedaren.

“Ssst,” siste Nicole. “Schei uit met dat geklets.”

Ieder geluid was funest. Dat zou hun aanwezigheid verraden.

Gehorig was het in ieder geval. Duidelijk hoorden ze aan de andere kant geschuifel. Toen bonkte de onbekende op het hout. Misschien om te proberen hoe dik het was.

Drie harten sloegen tegelijkertijd een slag over. Lucy en Carrie, die even verslapten, zetten opnieuw kracht en duwden met gestrekte armen tegen de deur.

Alle drie hijgden ze nu. Het werd benauwd in de krappe ruimte. Ze beseften ineens dat er maar weinig frisse lucht binnenkwam. Er kon alleen een klein beetje zuurstof binnenkomen via de kieren van de deur. Ze konden dus niet te lang in de ruimte blijven. Dan zouden ze waarschijnlijk stikken.

Nicole, die nu niet langer met haar gezicht tegen het hout aan stond, merkte dat haar ogen aan het donker begonnen te wennen.

Het was niet echt pikkedonker, zoals ze eerst gedacht had. Door de spleten van de deur drong een beetje licht. Omdat ze zelf in het donker stonden, zag ze een kier die iets groter was dan de andere.

Net groot genoeg om er doorheen te kijken.

Ze maakte Lucy en Carrie duidelijk wat ze had ontdekt. Lucy reageerde met een van angst vertrokken gezicht.

Heel voorzichtig en met een bonzend hart boog Nicole naar voren. Ze gluurde door het spleetje. Wat ze zag, was een rood met groen ruitpatroon. Eerst dacht ze dat ze gek werd. Toen besepte ze dat het zo'n houthakkersoverhemd was. De persoon aan de andere kant

stond zo dicht bij de deur, dat ze alleen zijn overhemd zag. Nicole slikte. Waarom ging hij niet weg? Waarom bleef hij als een schildwacht voor de deur staan? Benauwdheid maakte zich van haar meester. Het was niet alleen van angst. Ze merkte dat het nu echt benauwd werd en dat ze minder gemakkelijk kon ademen. Ze keek opnieuw opzij naar de anderen en merkte dat zij ook moeizaam ademhaalden.

Intussen stond de onbekende nog steeds voor de deur. Eindelijk, het leek een eeuwigheid te duren, kwam er beweging in de man. Zijn voetstappen klonken zwaar toen hij wegliep. Bij de bocht in de gang keek hij nog een keer fronsend om en Nicole slaakte bijna een kreet toen ze hem vol in het zicht kreeg. Even later hoorden ze de keldertrap kraken en viel de kelderdeur in het slot.

Hijgend van benauwdheid trokken de meisjes de deur open en vielen trillend op de drempel neer. Met benen als kauwgom kropen ze de gang uit en duwden met vereende krachten de muur weer op zijn plaats.

Drie spierwitte gezichten keken elkaar aan. De blikken van Lucy en Carrie waren vragend op Nicole gericht. “Was het de sik?” fluisterde Lucy. Nicole schudde haar hoofd. “Waren het de joggers?” vroeg Carrie.

Nicole gebaarde opnieuw ontkennend. Hees van schrik gaf ze eindelijk antwoord: “Het was die grote, ongeschoren vent. Die met die platte neus.”

Verbluft staarden de andere twee haar aan.

“Nog een?” riep Lucy ongelovig.

“Zo is het. Hij dacht zeker dat de deur op slot was. Wees maar blij dat hij daarnet niet hard heeft geduwd. Die vent lijkt me beresterk. Hij is geen partij voor ons.”

Ze mochten zich inderdaad gelukkig prijzen.

Lucy vatte alles nog even samen. “Oké,” zei ze. “We weten nu dat er geen geesten zijn. Wat we wel hebben, zijn een verborgen ruimte waar niets is en drie partijen die er allemaal iets zoeken. Het zou wel handig zijn als we wisten wat het was.”

HOOFDSTUK 10

“Ieieie!” Muis gilte het hele huis bij elkaar. “J.J., jij viespeuk! Ooo, het zit allemaal aan mijn vingers. Wat smerig.” Met een van afgrijzen vertrokken gezicht stond Muis in J.J.'s slaapkamer, waar een hele rij schimmelende etenswaren een muffe, bedorven lucht produceerde. Ze had een van de schaaltjes van de vensterbank afgestoten. Wit uitgeslagen chocoladepasta droop van haar vingers en lag in een dikke, kleverige brij op de grond.

J.J., die op het gekrijs afkwam, werd er niet warm of koud van. “En wat heb jij op mijn kamer te zoeken?” wilde hij koeltjes weten. “Wat moet jij op die van mij?” briepte Muis direkt. “Jij of Lucy. Een van jullie twee heeft tussen mijn spullen zitten snuffelen. Alles ligt overhoop en ik kan mijn ketting met die strassteentjes nergens vinden!”

J.J. haalde laconiek zijn schouders op. “Wat kan mij jouw ketting met strassteentjes schelen,” zei hij. “Ik ben niet op jouw kamer geweest en nou opdonderen. Kijk eens wat een troep je hebt gemaakt. Alles ligt op de grond. Vooruit, wegwezen!”

Lucy, Carrie en Nicole kwamen ook op het lawaai af.

“Jij hebt aan mijn spullen gezeten,” beschuldigde Muis haar zus

direkt. “Wie? Ik?” vroeg Lucy.

“Ja, jij!” schreeuwde Muis boos. “Kijk maar niet zo onschuldig. Jij mag niet op mijn kamer komen. Niemand mag er komen. Ik zeg het tegen ma! En je hebt alles overhoop gehaald. Rotmeid!” Muis hilde bijna van woede. Ze sprong gewoon uit haar vel als iemand het waagde haar dierbare slaapkamer te betreden.

Lucy wist van de prins geen kwaad. Carrie, Nicole en zij hadden net het avontuur in de verborgen kelder achter de rug. Toch waren de beschuldigingen van Muis niet zo vreemd. Meestal was Lucy wel de boosdoener. Ze mocht graag andermans spullen 'lenen' en als het even kon, ging ze op zoek naar het dagboek dat Muis altijd zo angstvallig verstopte.

“Ik heb helemaal nergens aan gezeten,” wierp Lucy verontwaardigd tegen.

Maar Muis begon steeds hysterischer te worden. “Wel waar!” schreeuwde ze. “Jij zit altijd met je tengels aan mijn spullen. Altijd ben ik alles kwijt. Jij moet er eens een keer vanaf blijven. Als je niet onmiddellijk mijn strasketting teruggeeft, dan... dan maak ik jouw armbandje kapot!”

Nu werd Lucy ook boos. Wat dacht ze wel? “O ja? Nou, dan sla ik jouw parfumflesjes aan diggelen.”

“Dat durf je niet,” gilde Muis. “Ik zeg het tegen ma! Dan krijg jij drie maanden huisarrest.”

Twee nieuwe toeschouwers verschenen op het toneel. De een was Sven. Een opgewonden Sven die woedend aan kwam lopen. De ander was Mike, die zijn vriend overtuigend toesprak: “Ik weet zeker dat zij het was. Ze zit ook altijd aan mijn spullen. Geef haar maar flink op d'r donder.”

“Waarom zit jij aan mijn spullen?” riep Sven al van verre. Die beschuldiging gold opnieuw Lucy. “Geef het maar toe. Je hebt in mijn koffer zitten rommelen.”

“Hou nou toch eens op,” brieste Lucy verontwaardigd. Nu ze van twee kanten vals werd beschuldigd, ontstak ze pas echt in woede.

“Wat moet je nou, misselijk opdondertje?” schreeuwde ze.

“Sla d'r op!” juichte Mike.

Sven greep Lucy vast om haar met een heupzwaai op de grond te werpen.

Lucy's verrassing duurde maar een seconde. “Wat een lef,” brieste ze. Dacht hij nu echt dat hij haar aan kon? Razend rukte ze zich los, haalde uit en mepte Sven pardoes omver.

“Au, au. Je hebt me geslagen!” kermde Sven, languit op de grond. Toen viel Muis aan. Ze wierp zich als een furie op Lucy en greep haar haren beet.

“Hier, pak aan!” schreeuwde ze. “En geef onmiddellijk mijn ketting terug!”

Carrie en Nicole, die er verbijsterd bij stonden, konden niet langer

werkloos toekijken.

“Wij helpen je wel,” schreeuwde Carrie solidair en ze probeerde Muis van Lucy af te rukken.

Voordat ze het wisten, onttaardde de hooglopende ruzie in een fikse vechtpartij, waaraan iedereen meedeed.

Totdat Dolly nijdig aan kwam stuiven en de vechtenden uit elkaar rukte. “Is het nu afgelopen? Zijn jullie helemaal gek geworden?”

Muis sloeg nog eens verbeterd naar Lucy.

“Waag het niet, Muis Rozebottel!” riep Dolly. “Je bent nog niet te oud voor een draai om je oren.”

“Zij heeft mijn kamer overhoop gehaald en mijn kettinkje gejat!” gilte Muis.

“Ze heeft in mijn koffer zitten snuffelen,” jammerde Sven. Met een zakdoek depte hij zijn bloedneus, terwijl de tranen over zijn wangen biggelden. Aan Mikes gezicht kon Sven duidelijk zien dat hij diens respekt had verspeeld.

“Is dat waar, Lucy?” vroeg Dolly, terwijl ze haar gezicht dicht bij dat van haar dochter bracht.

“Helemaal niet!” ontkende Lucy direkt. Boos en verongelijkt veegde ze het haar uit haar gezicht. “Wij waren in de kelder. Vraag het maar aan Carrie en Nicole.”

Carrie en Nicole vielen haar bij.

“We waren de hele tijd samen,” knikte Nicole.

Dolly richtte zich streng tot de aanstichters. “Zou het niet verstandig zijn om eerst bewijzen te hebben, voordat je gaat meppen?” merkte ze streng op.

“Zij doet het anders ook altijd,” vond Mike.

“Nou, dit keer was Lucy het niet,” meende Dolly gedecideerd. “Het lijkt me het beste als jullie allemaal je excuses aan Lucy aanbieden.” Dat voorstel werd niet met gejuich begroet.

“Dat is gemeen.”

“Ze heeft me gekrabd.” Muis en Mike protesteerden allebei. “Nu!” zei Dolly scherp.

“Nou, sorry dan,” zei Muis stuurs. Dolly trok een wenkbrauw op.

“Oké, oké,” gaf Muis zich gewonnen. “Het spijt me.”

Lucy accepteerde dit. Een triomfantelijk lachje kon ze niet onderdrukken. Eigen schuld, dikke bult. “Sven en Mike?” “Sorry,” bromde Mike.

“Het spijt mij ook,” zei Sven. “Maar ze had me geen opdondertje moeten noemen. Dat is echt flauw. Ik kan er toch ook niets aan doen? Ik weet heus wel dat ik klein ben. Ik word op school ook altijd uitgemaakt voor tuinkabouter.”

Opnieuw biggelden er tranen langs zijn wangen en Lucy had prompt spijt van alles wat ze gezegd had.

“Je groeit heus nog wel,” zei ze vriendelijk. “Soms gaat het alleen wat langzamer, hè, mam?”

Dolly knikte, blij dat de gemoederen weer wat bedaarden. “Zo is het! En nu gaan jullie allemaal iets voor jezelf doen. Hup, naar beneden.”

Stuurs ging ieder weer zijn eigen gang. Muis had nog steeds haar strasketting niet terug, maar was zo verstandig er nu niet op door te gaan.

Sven zag rood van schaamte. Mike zou hem nu vast een watje vinden. Met afgewend hoofd stormde hij naar zijn kamer.

Mike besloot de eetkamer te gaan zuigen, voordat hij weer op zijn kop kreeg.

Op weg naar beneden klampte Lucy haar moeder aan. “Weet je het al, mam?” vroeg ze. “Van die naam?”

Dolly schrok op. Ze vroeg zich net af wie dan wel de perse kamers overhoop had gehaald. Er was nog geen gelegenheid geweest om met mevrouw Schonenbeek te spreken. Maar het zag ernaar uit dat dat gesprek niet lang op zich zou laten wachten. Eenmaal beneden stevende de dame in kwestie juist op hoge poten op Dolly af.

“Mevrouw Rozebottel,” begon ze meteen. “Dit is een schande. Er zijn vreemden op onze kamer geweest. Iemand heeft onze kamer doorzocht en het is er een grote bende!”

Daar schrok Dolly behoorlijk van. “Wat vertelt u me nu?” riep ze uit. Eerst de kinderen en nu ook de gasten? Wat was er toch allemaal aan de hand?

“Is er iets ontvreemd?” vroeg ze voorzichtig.

“Nee... Nee, dat niet,” antwoordde mevrouw Schonenbeek aarzelend. “Mijn parels en mijn diamanten oorknopjes zijn er nog.” Ze verzonk even in gepeins. “Maar toch,” begon ze opnieuw, “vind ik het een schande!”

“Het spijt me echt vreselijk,” mompelde Dolly.

“Wij zullen alles wel opruimen,” bood Lucy aan. Vóór alles wilde ze voorkomen dat het echtpaar vertrok. Dan kwamen ze er nooit achter wat de mevrouw wist.

Dolly knikte goedkeurend. “Kom, laten we even een kopje thee gaan drinken. Dat kalmeert.”

Dit keer gebaarde ze niet dat de meisjes moesten verdwijnen. Dus namen ze brutaal plaats in de zitkamer waar de thee al klaarstond. “Misschien is het beter wanneer u uw kostbaarheden in een kluisje stopt,” opperde Dolly. “Er wordt hier eigenlijk nooit iets gestolen, maar ik ben er dit keer toch niet gerust op. Weet u zeker dat u de kamer had afgesloten?”

“Absoluut!” meende mevrouw Schonenbeek.

“Misschien heeft iemand per ongeluk de verkeerde sleutel meegenomen en kwam hij wat laat tot de ontdekking dat het zijn kamer niet was,” probeerde Lucy. Ze snapte zelf wel dat die verklaring niet al te best was, maar mevrouw Schonenbeek was gelukkig al tot bedaren gekomen. Zeker nu er niets was gestolen.

“Ik zal dit aan de politie melden,” zei Dolly. “Zij zullen het wel uitzoeken. Dan hoeft u zich niet langer ongerust te maken.”

Die woorden deden de rest en mevrouw Schonenbeek glimlachte weer. “Het zou me spijten als we moesten vertrekken,” meende ze oprecht. “De omgeving is zo prachtig en we hebben het hier heel erg naar ons zin. We denken er hard over ons huis in het Gooi te verkopen en ergens langs de kust te gaan wonen.”

“Is het eerlijk?!” riep Dolly. “Ik kan het u aanbevelen, hoor. Het is hier verrukkelijk.” Ze wilde nog meer zeggen, maar fronste even haar wenkbrauwen toen ze Lucy's dringende blik zag. 'Vraag het dan,' zeiden haar ogen. Dolly knikte geërgerd. Ze zou heus wel over die bleke snijboon beginnen, maar niet onder dwang van haar bloedeigen dochter!

Jammer genoeg keek mevrouw Schonenbeek tersluiks op haar horloge, zodat Dolly wel moest. Ze schraapte haar keel. “Ach, dat is waar ook,” zei ze zo nonchalant mogelijk. “Ik hoor dat u bekenden getroffen heeft in ons hotel?”

“Nou ja, bekenden, bekenden,” reageerde mevrouw Schonenbeek. “Laten we zeggen dat ik de mensen ken, maar zij kennen mij niet. Als ik me niet vergis, is een groot deel van de familie Van Hoogenzand du Pré hier vertegenwoordigd. De meneer met het zwarte baardje is mij eens aangewezen. Zo sneu. Zijn moeder is nog niet zo lang geleden overleden. Ze woonde ook in het Gooi. Een

zeer krasse, oude dame uit een voorname, welgestelde familie, die...”

“Dat is het!” riep Dolly uit. “Nu weet ik het weer. Die vrouw was tante Emma's hartsvriendin. Ze hebben samen op kostschool gezeten. Hemel, ze moet minstens honderd geworden zijn!”

Mevrouw Schonenbeek keek Dolly vragend aan.

“Dit huis was vroeger van Emma Onderwater,” verklaarde Dolly, die zich over haar uitbarsting geneerde. “Dat was een tante van mij. Toen was het natuurlijk nog geen hotel. Zij en mevrouw Van Hoogenzand du Pré hebben elkaar brieven geschreven, totdat ze stierf. Tante Emma, bedoel ik.”

“Wat is de wereld toch klein,” vond mevrouw Schonenbeek. Ze keek nogmaals op haar horloge en maakte aanstalten om te vertrekken. “Dan weet u er natuurlijk alles van,” zei ze. “Het is toch vreselijk om twee zoons te hebben, die elkaar niet kunnen luchten of zien. En dat alleen maar vanwege de u-weet-wel. Wat denkt u, zouden ze het al gevonden hebben? Wat een ongelooflijk verhaal, nietwaar? Niet dat het wat geholpen heeft. Ze kunnen eikaars bloed nog steeds wel drinken. Ik vraag me af wie het nu heeft en... Ah, daar is Charles met de auto.” Buiten werd er getoeterd.

“Ik moet ervandoor. We gaan een tochtje maken door de omgeving. Misschien lopen we zelfs wel even bij een makelaar binnen. Bedankt voor de thee en het prettige gesprek. We moeten het later nog eens voortzetten. Tot ziens.”

“Tot ziens,” zei Dolly verbluft.

“Tot ziens,” zeiden ook Lucy, Carrie en Nicole.

“Waar had ze het over?” vroeg Lucy aan haar moeder.

“Geen idee,” antwoordde Dolly. “Ik zal agent Venendaal maar eens gaan opbellen. Hoewel hij waarschijnlijk weinig met deze informatie kan doen. Maar je weet het nooit. Ik wil in ieder geval dat hij de kwestie van die overhoop gehaalde kamers onderzoekt. Hemel, wat een toestand.”

“Wat was die mevrouw Van Hoogenzand du Pré voor iemand?” wilde Lucy weten.

“Ik heb geen idee,” antwoordde Dolly. “Ik heb haar nooit ontmoet. Ik weet alleen dat tante Emma en zij een leven lang vriendinnen zijn gebleven. Hoe heette ze ook alweer van voren? Evelien! Ja, Evelien. Nu ik erover nadenk, is het eigenlijk wel bijzonder. Tante Emma was toch een tikje zonderling, nietwaar? Ze had een hekel aan mensen en deed altijd precies waar ze zelf zin in had.” Dolly stond op. Energiek als altijd, goot ze de laatste slokken thee naar binnen en liep haastig de kamer uit.

De drie meisjes dronken nadenkend hun kopjes leeg.

“Die brieven,” zei Lucy toen. “Brieven?” vroeg Carrie.

“Ja,” zei Nicole, die het direkt begreep. “De brieven die we op zolder hebben gevonden. Het zijn dus geen liefdesbrieven. Het zijn brieven van die oude mevrouw. Daar staat het vast allemaal in.”

HOOFDSTUK 11

“Oeaaah!” Carrie gaapte hartgrondig. “Jakkas, wat zijn die brieven saai. Ik krijg hoofdpijn van dat kriebelige handschrift.”

“Nee, jouw hanepoten zijn gemakkelijk te lezen,” zei Lucy spottend. Ze ging rechtop zitten en rekte zich uit.

Nicole zuchtte. “Volgens mij weet ik nu alles over het kweken van rozen,” mopperde ze.

Toch waren ze nog meer te weten gekomen. Alles wisten ze nu over de haat en nijd tussen de beide broers en allerlei dingen over het privéleven van de oude mevrouw.

“Eigenlijk hoor je andermans brieven niet te lezen,” vond Nicole.

“Dat is niet netjes.”

Lucy haalde laconiek haar schouders op. Zij kon er niet mee zitten. Ze lazen tenslotte ook met smaak de dagboeken van Muis.

“Ze zijn toch allebei dood,” zei ze om hun bezigheden goed te praten en keek op toen Muis de zitkamer binnenkwam en direct doorliep naar de tv. Even later hoorden ze de melodie van haar favoriete serie.

Nicole gooide een brief op de stapel. Links van hen lagen de brieven die ze al gelezen hadden. Rechts lag een iets minder grote stapel.

Daar moesten ze nog doorheen.

Lucy pakte een nieuwe brief en begon te lezen. Een half uur ging voorbij. Een uur. Ondertussen waren verderop de verwikkelingen te horen in de tv-serie van Muis en klonk er geritsel van papier en het gepiep van de ouderwetse veren in de bank als iemand ging verzitten. “Luister eens,” zei Carrie opeens. “Ik geloof dat ik hier wat heb,” en ze begon voor te lezen uit de brief die ze in haar hand had.

“Lieve vriendin. Ik heb een besluit genomen. Daarbij reken ik op jouw hulp. De situatie thuis wordt ondraaglijk. En het beeld is de oorzaak. Mijn jongens haten elkaar, omdat ieder van hen het wil bezitten.”

Carrie keek op om te zien of de anderen nog luisterden.

“Ga nou verder,” beval Lucy nieuwsgierig.

“Even heb ik overwogen het beeld te verkopen en hun ieder de helft van het geld te geven. Maar dat lost helemaal niets op. Integendeel. Eigenlijk wil ik dat vreselijke beeld nooit meer zien. Ook al is het dan een vermogen waard met al die diamanten...”

“Wauw!” fluisterde Lucy. “Diamanten!”

“Lieve Emma, zou jij het voor me willen bewaren? Ik zal tegen hen zeggen dat ik het een goed doel heb geschonken. Als het weg is, zal hun ruzie hierom vast en zeker eindigen. Misschien is het zelfs beter als het voor altijd verdwijnt. Maar daar wil ik nu niet over denken. Verberg het beeld goed. Bewaar het in de geheime kelder. Je weet wel, waar we ons als kinderen verstopten wanneer de volwassenen boos op ons waren. Daar is het veilig en krijgt niemand het te pakken. Ik laat het deze week nog bezorgen. Je liefhebbende Evelien.”

“Tjonge,” zuchtte Lucy. “Daarom zoeken ze natuurlijk in de kelder.”

“Hoe weten zij nou dat ze in de kelder moeten zoeken?” vroeg Nicole zich af.

“Misschien uit de brieven van tante Emma aan Evelien,” antwoordde Lucy. “Of misschien hield ze wel een dagboek bij, net als Muis.”

“Ssst!” siste Nicole en ze keek om. Maar Muis was alweer verdwenen, zodat ze het gesprek ongestoord konden voortzetten.

“Er zijn wel erg veel mensen op zoek naar dat beeld,” oordeelde Carrie. “De sik is vast een van de beide broers. Hij heeft zijn naaste familie bij zich. Maar wie zijn al die anderen dan?”

“Misschien is die grote met die platte neus de andere broer?” dacht Lucy.

“Ze lijken anders niks op elkaar,” wierp Nicole tegen.

“En dan die twee joggers,” vulde Carrie aan. “Wat hebben zij met de zaak te maken?”

Lucy had geen antwoord klaar. “Ach, wat maakt het uit,” veegde ze alles van tafel. “We weten nu tenminste waar het om gaat. Een beeld. Een kostbaar beeld vol diamanten.” Bij het woord 'diamanten' kwam er een trek van verrukking op haar gezicht. “Zijn verborgen schatten niet altijd voor de eerlijke vinder?” vroeg ze zich af. “Ik bedoel, heeft ze het niet zelf aan tante Emma gegeven? Als we het beeld zouden vinden, dan is het toch zeker van mij?”

“Tante Emma's vriendin heeft het aan haar gegeven om erop te passen,” merkte Nicole droog op.

Lucy luisterde niet. “Stel je toch eens voor. Als we dat beeld vinden, ben ik rijk. Dan hoef ik nooit meer naar school en we kunnen een zwembad laten aanleggen in de tuin... Zou dat niet fantastisch zijn?” “Moeten we het nog wel even vinden,” bracht Nicole opnieuw fijntjes naar voren.

“En ervoor zorgen dat die lui ons niet voor zijn,” vulde Carrie spottend aan. “Anders gaan zij ermee aan de haal en ben jij miljonair af.”

Lucy had dollartekens in haar ogen. Haar gedachten waren vol van

mooie kleren, een eigen paard en een flitsende, rode sportwagen op haar achttiende. De nuchtere opmerkingen van Carrie en Nicole drongen nauwelijks tot haar door.

“Mijn vader en moeder krijgen natuurlijk ook wat,” meldde ze grootmoedig. “En Mike, Muis en J.J. Als ze tenminste aardig zijn.”

“Natuurlijk vergeet je ook je beste vriendinnen niet,” onderbrak Carrie grinnikend. “Ik heb dringend een nieuwe racefiets nodig.”

Lucy hoorde haar niet. Nieuwe luchtkasteeltjes vormden zich in haar hoofd. Mike, die haar aanbood zijn spullen te lenen. Muis, die elke dag voor haar afwaste. Iedereen zou haar op haar wenken bedienen.

“Lucy Rozebottel, word wakker. We hebben dat beeld nog niet. Het is niet eens van jou!” Met een spottende blik monsterde Nicole haar vriendin.

“Wacht eens even,” mompelde Carrie. “Als we dat beeld vinden, zijn er drie eerlijke vindsters!”

Nu luisterde Lucy wel degelijk. “Mooi niet. Het is verstopt in ons huis, dus is het mijn beeld!”

“En ik vind dat we eerlijk moeten delen. Tjonge, wat ben jij hebberig. Heb je dan niks voor je vriendinnen over?” riep Carrie boos.

“Schei toch uit, jullie twee! Jullie stellen je belachelijk aan. Die gaan me een beetje ruzie lopen maken over een beeld dat niet van ons is en dat we waarschijnlijk niet eens kunnen vinden. De anderen

hebben alles al overhoop gehaald. En zij hebben het ook niet gevonden,” probeerde Nicole haar vriendinnen te kalmeren. “En hoe weet jij dat ze het niet gevonden hebben?” vroeg Lucy kattig.

“Omdat we dat vast en zeker gemerkt zouden hebben,” zei Nicole op een treiterig toontje. “Dan waren ze namelijk geen moment langer in het hotel gebleven. Hoe dan ook, we weten niet eens hoe het eruitziet. Het moet wel heel goed verstopt zijn. Denk je nou heus dat iemand een beeld vol diamanten over het hoofd ziet?” Door dit antwoord belandde Lucy weer met beide benen op grond. Carrie hield even haar mond. “Nou, als jij het allemaal zo goed weet, dan moet jij maar zeggen wat we moeten doen,” merkte ze toen vinnig op.

Nicole reageerde niet en sloeg stuurs haar armen over elkaar. “Oké, oké,” gaf Lucy toe. “Het slaat nergens op dat we ruzie maken.”

“Ik vind dat we het allemaal aan de politie moeten vertellen,” concludeerde Nicole.

Een golf van protest was het antwoord.

“Dat nooit,” zei Lucy beslist. “We moeten minstens proberen of we het zelf te pakken kunnen krijgen. Daarna zien we wel verder.”

“En hoe wou je dat doen?” vroeg Nicole.

In Lucy's ogen verscheen een ondeugende glans. “Ik laat ze rustig

zoeken. Als ze het vinden, pak ik het terug en verstop het weer. Dat is wat ik ga doen!” Lucy vond zichzelf reuze slim. Het was ook een prachtige mop. Die rare lieden mochten zoeken en zij ging er met de buit vandoor. Het was net als in dat spreekwoord: twee honden vechten om een been en de derde gaat ermee heen. Op haar gebruikelijke impulsieve wijze had Lucy een plannetje bedacht. Het zou geweldig werken. Daaraan twijfelde ze geen moment.

“Ieder van ons moet een groep schaduwen,” verduidelijkte ze haar plan. “Carrie neemt de sik. Nicole, jij neemt die geplette neus en ik neem de joggers. Zo gauw een van hen iets vindt, moeten we elkaar waarschuwen en dan houden we de wacht totdat het veilig is om het beeld terug te gappen.”

Met eensgezind afgrijzen keken Carrie en Nicole hun vriendin aan.

“Als jij denkt dat ik in m'n eentje de sik ga bespieden, dan heb je echt een gaatje in je hoofd,” riep Carrie luid.

“En waarom heb ik die klerenkast? Waarom mag ik “de joggers niet doen?” sputterde Nicole verontwaardigd tegen.

“Wat maakt dat uit!” riep Lucy ongeduldig. “Het is “klaarlichte dag. Dat is toch zeker niet eng? Als er vanavond nog niets gevonden is, bedenken we wel iets nieuws.”

“Volgens mij kan ik helemaal niet schaduwen,” wierp Nicole tegen.

“Ik loop vast direkt in de gaten en wat dan?”

“Dan bedenk je toch gewoon een smoes. Daar ben jij hartstikke

goed in. Jou geloven de mensen wel.”

HOOFDSTUK 12

Het kostte flink wat overredingskracht, maar Lucy, bezeten van de diamanten, wist de andere twee over te halen. Als ze meededen, zouden ze alles eerlijk delen, beloofde Lucy.

En zo slopen Lucy, Carrie en Nicole omstreeks zessen als een stel spionnen door het hotel.

“Ze zitten allemaal te eten,” meldde Lucy en ze wilde dat ze een walkietalkie had om de zaak een professioneel tintje te geven.

Het was etenstijd en alle slachtoffers zaten bijeen in de eetzaal.

Lucy gluurde nogmaals voorzichtig door de deuropening.

“Moeten jullie niets eten? Gewoonlijk slaan jullie geen maaltijd over.” Coba bezorgde hun de schrik van hun leven. “Wat staan jullie nou te treuzelen? Ik heb lekkere tomatensoep gemaakt.” Intussen droeg Coba de pan naar binnen.

Lucy gaf de anderen aanwijzingen. “Car, jij gaat daar zitten. In de buurt van het Historisch Genootschap. Probeer of je kunt horen wat ze zeggen. Nicole, jij gaat daarheen.”

“Toch niet bij hem aan tafel, hè?” schrok Nicole.

“Nee, eend,” zuchtte Lucy. “Dat is een pietsje te opvallend.”

Zo nonchalant mogelijk wandelden de meisjes naar binnen. Ze

namen ieder aan een andere tafel plaats.

Nicole zat ongemakkelijk aan het tafeltje naast het onguire type en bedacht juist hoe groot en sterk zijn handen wel niet waren toen hij plotseling opkeek, en recht in haar ogen blikte. Ze glimlachte beverig en keek snel naar haar bord.

Carrie probeerde het Historisch Genootschap af te luisteren, maar verstond er geen klap van.

Lucy beet in een stokbroodje en was prettig opgewonden. Toen stonden de joggers plotseling op. Jandorie! Ze had anders best een bord tomatensoep gelust. Met haar mond nog halfvol wilde ze erachteraan gaan.

“Lucy!”

Lucy bleef stokstijf staan.

“Je hebt nog helemaal niets gegeten,” sprak Dolly streng. “Eerst eten en dan van tafel.”

“Maar ik moet naar het toilet,” loog Lucy snel en weg was ze.

Ze rende de hal in. Daar waren de beide jonge mannen in de oude fauteuils gaan zitten en ze lazen een krant. Ze keken verbaasd op. Even wist Lucy niet wat ze moest doen. Toen besloot ze zo nonchalant mogelijk naar het toilet te lopen. Met de deur op een kier kon ze die twee net in het oog houden.

Het duurde zeker tien minuten voordat er iets gebeurde. Lucy was al bang dat haar moeder haar zou komen zoeken. In plaats daarvan

verscheen het Historisch Genootschap in de hal.

Carrie zat hen direkt op de hiel en moest uitwijken naar de receptiebalie, waar ze net deed of ze iets zocht.

Het Historisch Genootschap trok hun jassen aan.

Verdorie, dacht Lucy. Ze gaan naar buiten. Zou het beeld dan toch niet in huis verborgen zijn?

Carrie zag het ook, maar haar jas hing nog in het souterrain, zodat ze als een haas naar beneden moest om hem te halen.

Lucy zat zich op te winden in haar schuilplaats. Straks raakte Carrie hen nog kwijt. Dan kon ze er maar beter zelf achteraan gaan.

Even later bleek dat het maar goed was dat Carrie niet meteen de achtervolging had ingezet. Een van de jonge mannen stond op en ging ook naar buiten. Hij leek dezelfde weg te nemen als het Historisch Genootschap. De ander nam de lift naar boven.

Voor Lucy, nog altijd verdekt opgesteld in het toilet, werd het nu lastig. Wie van beide mannen moest ze volgen? Degene die naar buiten ging of de man die de lift nam? Verdorie, dit had ze niet voorzien. Lucy nam snel een beslissing. Haar jas hing wel aan de kapstok. Ze ging achter de eerste man aan. Het Historisch Genootschap was het belangrijkste. In geen geval mochten ze de sik kwijtraken.

Even later haalde Carrie haar in. "Hé!"

Lucy gilte bijna van schrik.

“O, sorry,” zei Carrie. “Wat doe je hier? Jij zou toch de joggers nemen?”

“Een van hen is achter de sik aan gegaan,” verklaarde Lucy.

“En waar zijn ze nu?”

Lucy glimlachte samenzweerderig. “Ze gingen allemaal via de tuindeuren van het souterrain weer naar binnen,” vertelde ze.

“Heel interessant,” mompelde Carrie. “Toch wel vreemd, vind je niet?”

Lucy boog zich voorzichtig naar voren en gluurde door het raam. “Nu zitten ze in de kelder. Wacht! De jogger is op jouw bed gaan zitten. Het lijkt wel of hij de wacht houdt.”

“Nou,” zei Carrie, “dan doen wij dat ook.” En ze trok haar jas wat steviger om zich heen.

Voor Nicole was het intussen ook tijd om tot actie over te gaan. De grote, ongure vent nam de lift naar boven en Nicole keek ingespannen naar de cijfers die oplichtten boven de lift. Tweede verdieping. Ze rende naar de trap.

De tweede verdieping was de hoogste verdieping. Op de zolder na. Hijgend kwam Nicole boven. Voorzichtig gluurde ze de gang in. Naar links en naar rechts. Aan beide kanten was niemand te zien. Met een bonzend hart sloop ze op haar tenen de gang in. Bij iedere deur bleef ze even staan om te luisteren of ze ergens iets hoorde; een teken dat het ongure type misschien daar binnen was.

Overall was het stil. Tenslotte zaten de meeste gasten beneden te eten. In de verte klonk het gebrom van de verwarmingsketel. Maar verder was er op de tweede verdieping niets te zien.

Nicole twijfelde. Zou de vent weer naar beneden zijn gegaan? Kon ze maar niet beter teruggaan en Lucy en Carrie vertellen dat ze hem was kwijtgeraakt? Wat een opluchting zou dat zijn. Ze vond dit hele gedoe doodeng. Lucy mocht dan wel zeggen dat ze midden op de dag niet bang hoefde te zijn, maar het was allang niet meer midden op de dag. Het werd steeds vroeger donker en de schemering trad in. Boing! klonk het opeens boven haar hoofd. Er viel iets. Het kwam van zolder.

Nu had Nicole het pas echt te kwaad. Voor geen goud durfde ze weer naar zolder. Het liefst zou ze hard wegrennen.

“O, moeder,” jammerde ze.

Als ze ervandoor ging, stelde ze Lucy en Carrie teleur en misschien had die man het beeld juist gevonden. Nicole wrong haar handen van ellende. Ze kon zich wel voorstellen wat de anderen zouden zeggen als ze hem smeerde: 'Nicole, wat ben je toch een angsthaas,' en: 'Hé, bange pieperd, het is jouw schuld dat we het beeld zijn kwijtgeraakt.' Ze wilde dolgraag dapper zijn. Heus waar. Maar het was zo vreselijk moeilijk.

Nicole haalde een paar keer diep adem. “Je kunt het,” zei ze tegen zichzelf. “Je kunt het.” Vooruit maar met de geit. Het werd tijd dat

ze bewees dat ze niet voor de anderen onderdeed. Met alle vastberadenheid die ze bezat, dwong Nicole zichzelf door te gaan. Trillend sloop ze naar de trap. Nu hoorde ze duidelijk gekraak. Alsof er een plank doorboog onder het gewicht van de man. Ze slikte moeizaam. Het beviel haar niets, zo in haar eentje. Toen begon ze heel voorzichtig de trap te beklimmen. Haar voeten zette ze telkens zoveel mogelijk opzij, zodat de treden niet zouden kraken. Waar ze de moed vandaan haalde, wist ze zelf niet. Toch werkte Nicole zich voetje voor voetje naar boven.

Halverwege stond ze even stil om te luisteren. Er waren geluiden helemaal rechts van haar. Als de man daar bleef, kon ze misschien ongemerkt boven komen. Nicole hoopte het vurig en vervolgde haar weg. Eindelijk was ze zo ver, dat haar hoofd nog net niet boven het trapgat uit kwam.

Opnieuw stond ze stil om ingespannen te luisteren. Maar nu hoorde ze niets. Geen enkele plank kraakte en er klonk geen geschuifel van grote, zware voeten. Licht brandde er niet meer daarboven, maar het was er ook niet zo donker als de vorige keer. Er moest voldoende licht zijn om alles goed te kunnen zien. Nicole besloot te kijken. Voorzichtig ging ze een treetje hoger. Toen strekte ze haar knieën en langzaam, heel langzaam kwam haar hoofd boven het trapgat uit. Snel gingen haar ogen heen en weer. Niets. Nicole draaide haar hoofd zo ver ze kon en bekeek de andere kant van de zolder. Ook

niets. Was hij weg? Of had hij zich verstopt en wist hij dat ze kwam? Misschien was hij ergens aan het zoeken. Niet zichtbaar door de kisten en opgestapelde meubels.

Nicole bibberde nu als een juffershondje. Wat was het verleidelijk om terug te gaan.

Nee, besloot ze moedig. Ze was nu zo ver gekomen, nu moest ze ook doorgaan. Met ogen die donker waren van angst, hees ze zich zachtjes omhoog, totdat ze op handen en knieën op de zoldervloer zat. Zoveel mogelijk dekking zoekend, begon ze de zolder te verkennen.

Haar hart klopte zwaar, terwijl ze achter een aantal dozen langs kroop. Met een droge tong likte ze langs haar lippen, haar zintuigen waren tot het uiterste gespannen.

Boing! Nicoles hart maakte een reuzensprong. Daar viel opnieuw iets. Snel draaide ze zich om en ze richtte zich op om te kijken wat er gebeurde. Toen voelde ze dat ze niet langer alleen was. Ze wilde zich omkeren. Op hetzelfde moment greep iemand haar bij haar middel en een enorme hand sloot zich rond haar mond.

Lucy en Carrie stonden te vernikkelen van de kou. Er waaide nog steeds een kille oostenwind, die overal doorheen ging. Rillend blies Carrie op haar handen, die rood en gevoelloos begonnen te worden. “Hoor eens, Lucy, ik vind dat we net zo goed binnen kunnen

wachten,” begon ze.

Lucy stampte zo zacht mogelijk met haar voeten. Ze had zich van het raam afgekeerd en haar ogen traanden, omdat de wind er pal in blies. “Doe niet zo flauw,” zei ze. “Stel je voor dat ze nu het beeld vinden.” Ze draaide zich om voor een zoveelste snelle blik door het raam. “Nee toch!” riep ze uit. “Waar is hij gebleven?”

Even tevoren had de jogger nog op Carries bed gezeten. Nu was het souterrain plotseling leeg.

“Kom mee,” maande ze Carrie en ze opende zachtjes de tuindeuren. Carrie, die daarnet nog graag naar binnen had gewild, was er nu niet zo happig meer op. Schichtig gingen haar ogen door het souterrain, waar inderdaad niemand meer was.

“Ze zitten vast allemaal in de kelder,” fluisterde Lucy. “Laten we bij de trap gaan kijken.”

Carrie wilde protesteren, maar Lucy was al op weg.

Op hun tenen slopen ze door het souterrain. Lucy ging voorop. Carrie hield met één hand Lucy's gewatteerde jack vast.

“Trek niet zo,” siste Lucy.

“So...sorry,” bibberde Carrie.

Bovenaan stonden ze stil om te luisteren en toen gebeurde er van alles tegelijk.

Achter hen dook plotseling de jonge man op en van beneden beklom het Historisch Genootschap de trap. Waarschijnlijk was het

toeval. Gewoon pech dat ze zich op het verkeerde moment op de verkeerde plaats bevonden. Maar dat veranderde niets aan de situatie: ze waren ingesloten.

Verschrikt keken de meisjes elkaar aan. Door de verrassing wisten ze zich niet goed een houding te geven.

Doe net alsof er niets aan de hand is, flitste het door Lucy's hoofd. Laat ze niet merken dat je bang bent. Dit is jouw huis. Het is je goed recht naar de kelder te lopen. "Kan ik u helpen?" vroeg ze plompverloren. "Zoekt u soms iets?"

Carrie verschoot van kleur.

De sik keek peinzend van de meisjes naar de jonge man en van de jonge man weer naar de meisjes. Toen verscheen er een akelig lachje op zijn gezicht. "Nu je het zegt," siste hij. "Wij zoeken inderdaad iets. Ik wil wedden dat jullie ons kunnen helpen. Laten we naar beneden gaan, dan zal ik het laten zien."

Ai, dat was niet de bedoeling. Carrie verstarde. Lucy beet nerveus op haar lip.

Kil keken de zwarte ogen van de sik naar de meisjes. Toen verlegde hij zijn aandacht met een spottend lachje naar de jonge man. Die leek er niet echt van onder de indruk.

Lucy hoopte zich nog steeds met brutaliteit uit de situatie te kunnen redden. "Wij moeten eerst mijn moeder helpen," kondigde ze aan. "We komen straks wel terug," en ze duwde Carrie in de richting van

het souterrain.

Helaas ging die vlieger niet op. De leden van het Historisch Genootschap hadden zich onverzettelijk rond het groepje van drie geposteed. Carrie botste tegen de oudere man en Lucy werd klemgezet door de twee vrouwen. Stevige handen grepen hen vast en duwden hen in de richting van de trap.

“Zullen we nu allemaal naar beneden gaan?” vroeg de sik zalvend. Hij sprak vriendelijk, maar die vriendelijkheid maakte het des te onheilspellender.

Helaas had het drietal geen keus. Met knikkende knieën gingen de meisjes voor. De jogger volgde.

“Zo,” zei de sik tevreden. “Laten we nu met elkaar praten. Waar is het?” Die laatste woorden klonken koud en snijdend.

“Waar is wat?” vroeg Lucy onschuldig.

“Het beeld,” siste de sik. “Waar is het beeld?”

“Ik weet niet waar u het over heeft,” probeerde Lucy nonchalant. Dat leek de sik niet uit het veld te slaan. “O nee?” zei hij sarcastisch en hij stak een hand in zijn zak. Toen de hand er weer uitkwam, lag er een grote, roze zakdoek in. Dwars over de zakdoek stond met grote letters 'Nicole' geborduurd.

“Drie keer raden waar ik die gevonden heb?” grijnsde de sik. Zijn ogen grijnsden niet mee en Lucy slikte.

“In het souterrain?” probeerde ze manmoedig.

“In de verborgen kelder!” schreeuwde de sik, die zijn zelfbeheersing verloor. Alle frustratie van zijn vruchteloze pogingen kwam er nu uit. De man raakte door het dulle heen.

“Ik wil terug hebben wat van mij is,” beet de sik hen toe. “En jullie gaan me nu vertellen waar ik het kan vinden. Vertel op! Waar is het?”

“Dat zou ik ook graag willen weten,” klonk het opeens van boven. Even ontstond bij de meisjes de flauwe hoop dat de politie misschien... Maar het was Venendaal niet. De woorden werden uitgesproken met een zwaar accent.

Langzaam daalde de grote, zware kerel de trap af. Zijn hand klemde zich als een bankschroef rond Nicoles bovenarm, die half struikelend werd meegetrokken.

Carrie slaakte een kreet van ontzetting. Lucy verstijfde en zoog piepend haar adem in.

HOOFDSTUK 13

Carrie en Lucy keken geschrokken naar een spierwitte Nicole. Haar lip trilde verdacht en ze leek ieder ogenblik in tranen te kunnen uitbarsten.

“Wat moet jij hier?” vroeg de sik. Hij had het niet tegen Nicole. Zij had net zo goed lucht kunnen zijn. Zijn volledige aandacht ging naar de man die haar vasthield.

De onguire vent grijnsde. “Met een paar diamantjes ben ik dik tevreden. Hoef ik de politie ook niet te vertellen wie er heeft ingebroken in mijn opslagplaats.”

“Ik heb alleen teruggepakt wat ik per vergissing had meegegeven,” meldde de sik stuurs.

“Midden in de nacht? Nadat je eerst het slot hebt geforceerd? Mooi niet, mannetje. Ik had die oude boedel netjes gekocht. Dat dagboek hoorde bij de spullen en het was daarom van mij.”

“Je hebt moeders dagboek dus gelezen,” constateerde de sik gevaarlijk zachtjes.

“Juist!” was het antwoord. “Ik lees graag andermans dagboeken. En ik heb recht op een deel van de buit.”

De sik ontplofte. “Recht!” riep hij. “Recht, zeg je?” Hij liep zowaar

rood aan en dat stond hem totaal niet.

“Aha, hebben we het nu over rechten?” De jonge man mengde zich in het gesprek. Zo te zien leek hij zich geen seconde zorgen te maken. “Ik vertegenwoordig Felix van Hoogenzand du Pré en hij is ook een rechtmatige eigenaar van het beeld.”

“Felix!” De sik spuugde de naam bijna uit. “Ach, mijn geliefde broer heeft een ander ingehuurd om de kastanjes voor hem uit het vuur te halen. Aasgieren zijn jullie. Allemaal.”

De jonge man haalde zijn schouders op. “Ik zie niet in waarom we moeilijk zouden doen,” vond hij. “Er is genoeg voor iedereen. Van nu af aan zitten we elkaar toch allemaal op de hielen. Waarom niet liever delen? Laten we deze jongedames tot spreken dwingen. Dat is beter dan ruzie maken. Ook wij rusten niet, totdat we dat beeld gevonden hebben.”

Nu keek iedereen naar Lucy, Carrie en Nicole, zodat de vriendinnen het er benauwd van kregen. Het zag er slecht voor hen uit. De drie partijen sloegen de handen ineen. Hoeveel beter was het niet geweest wanneer ze elkaar te lijf waren gegaan? Dat zou hen tenminste nog een kans op ontsnapping hebben geboden.

“Maar wij weten toch ook niet waar dat beeld is!” riep Nicole wanhopig uit. Haar stem trilde en steeg een oktaaf.

“Jullie moeten het weten!” brulde de sik. “Waar is de foto? Geef hier dat ding.”

Het volgende moment wapperde de sik woest met een foto onder hun neus. Lucy pakte hem met trillende vingers aan. Op de foto stond het beeld in zijn volle glorie. Doordat er iemand naast stond, kon je zien dat het beeld niet groot was. Lucy schatte dat het even groot was als haar arm. Toch maakte het je duizelig als je ernaar keek. Ontelbare diamanten weerkaatsten het licht. Ze waren zo talrijk dat de Griekse vrouwenfiguur eronder werd bedolven. Ondanks alles hield Lucy haar adem in van bewondering. Het beeld moest ongelooflijk kostbaar zijn. Zoveel diamanten had ze nog nooit bij elkaar gezien.

Lucy wilde de foto direkt teruggeven, maar iets deed haar aarzelen. Iets aan het beeld kwam haar bekend voor. Het waren niet de diamanten. Zoals Nicole al had gezegd, zag je een beeld vol diamanten niet snel over het hoofd. Het was de vrouwenfiguur die vage herinneringen bij haar losmaakte. Zo vaag helaas, dat ze niet kon bepalen waar en wanneer ze het beeld eerder had gezien. Toen merkte ze dat iedereen naar haar keek en het korte ogenblik van twijfel deed hen de das om.

“Ze weet het!” zei de oudere vrouw scherp. Haar felle ogen stonden dreigend.

“Nee, heus niet!” riep Lucy. “Ik dacht alleen... ik wilde... Ik heb het nog nooit gezien.”

Niemand geloofde haar. Ook in de ogen van Carrie en Nicole zag ze

onbegrip. 'Wat doe je nou?' leek Carrie te willen zeggen. "Misschien," zei de sik zachtjes, "moeten we de dames wat bedenktijd gunnen. En ik weet precies de goede plek." Hij gebaarde naar de oude man. "Maak de muur open. We stoppen ze in de verborgen ruimte."

Carrie ontwaakte plotsklaps uit haar verstarring. "Nee! Help! Laat me gaan! Laat me gaan!" gilde ze in paniek. Meer bracht ze niet uit. Een grote hand dempte direkt haar geschreeuw en de andere hield haar moeiteloos in bedwang.

Lucy trapte verbeten om zich heen en Nicole probeerde weg te rennen. Het hielp allemaal niets. De overmacht was te groot. Ze waren veruit in de minderheid. Talloze handen grepen hen vast, zodat ze geen kant op konden.

"Dit kunnen jullie niet ongestraft doen. Ze zullen ons vinden," klonk gedempt de stem van Lucy vanachter de hand die haar mond bedekte.

"Natuurlijk kunnen we dat wel," lachte de sik. "Het kost niet veel tijd. Jullie moeten snel beslissen. Het is wat benauwd daarbinnen."

"We zullen stikken," piepte Nicole in doodsangst.

"Die keuze is aan jullie," merkte de sik ijskoud op. "Vertel ons waar het beeld is en er gebeurt jullie niks."

Wanhopig keken de drie elkaar aan. Ze wisten het echt niet. Met de beste wil van de wereld konden ze niets vertellen en dat betekende

dat ze de verborgen kelder nooit meer levend zouden verlaten. Blinde paniek was in hun ogen te lezen en in hun oren galmde het zware, schrapende geluid toen achter hen de muur week. Alleen al de gedachte aan de krappe ruimte maakte dat ze het benauwd kregen. O, kwam iemand hen maar te hulp. Waarom was het landhuis ook zo groot? Al gilte je hier de longen uit je lijf, in de keuken, de hal of de eetzaal hoorde niemand het.

Nu werden ze in de richting van de geheime gang geduwd. Verbeten sribbelden ze tegen en zetten zich schrap. Een ongelijke strijd, die ze zienderogen verloren.

“Doorlopen!” beval de sik ongeduldig. “Schiet eens o...” Hij stokte. Iedereen stond stil om te luisteren.

Boven hen, in het souterrain, klonk duidelijk de verdragende stem van Dolly en dat was het mooiste geluid wat Lucy ooit gehoord had.

Indringend dacht ze aan haar moeder. Alsof ze haar alleen door haar gedachten kon dwingen de kelderdeur te openen.

Dolly's aanwezigheid daarboven gaf de vriendinnen nieuwe kracht. Gelijktijdig begonnen ze uit alle macht te worstelen om los te komen.

Lucy beet hard in de hand die haar de mond snoerde. Er klonk een gesmoorde vloek.

Toen ging de kelderdeur open en Dolly zei: “Hier is vast niets

ontvreemd. Er valt hier niets te stelen, agent. Natuurlijk wil ik het best laten zien, maar... Hé, wat is hier aan de hand? Wat doen jullie allemaal beneden?"

Lucy vond het net een vertraagde film. In werkelijkheid duurde het nog geen seconde, want meteen werden de meisjes losgelaten. Een glimlach verscheen op de gezichten van de volwassenen. Iedereen begon geanimeerd te praten. Het was zo'n prachtig stukje akteerkunst, dat de meisjes er beduusd van waren. En het had effect! Het toneeltje dat Dolly en agent Venendaal van boven zagen, leek volslagen onschuldig.

"Mevrouw Rozebottel," riep de sik verheugd. Hij was een en al glimlach. "Kijkt u nu toch eens wat deze jongedames ontdekt hebben. Een heuse verborgen ruimte. Historisch gezien zeer belangrijk. Het is werkelijk de eerste keer dat wij zoiets vinden." Dolly en Venendaal kwamen naar beneden.

"Wel heb ik ooit!" zei Dolly.

De meisjes keken elkaar verward aan.

Lucy was de eerste die haar spraak terugvond. "Geloof het niet, mam. Ze wilden ons erin stoppen en laten stikken, omdat ze denken dat wij weten waar het beeld is."

"Pardon?" vroeg Dolly.

"Welk beeld?" informeerde Venendaal bars.

Nu stond het hele gezelschap erbij alsof ze van de prins geen kwaad

wisten.

“Nou, nou, jongedame, geen leugens vertellen, hè?” zei de grote bruit en hij klopte Lucy zowaar op haar hoofd.

“Wat is hier aan de hand?” vroeg Venendaal achterdochtig.

“Absoluut niets,” verzekerden de volwassenen hem.

“Ze zijn in de verborgen ruimte aan het zoeken geweest,” probeerde Lucy nog eens. “Er ligt allemaal gereedschap. Zij hebben 's nachts dat lawaai gemaakt. Ze hebben daar ook de loodgieter verborgen.”

Venendaal duwde iedereen opzij, liep de gang in en verkende de geheime ruimte. Met een boos gezicht kwam hij weer naar buiten.

“Er is daar helemaal niets,” riep hij boos. “Jullie moeten echt ophouden met die onzin. Nog meer geintjes en er zwaait wat.”

“Maar... maar...” sputterde Lucy.

De meisjes keken elkaar opnieuw aan. Niemand geloofde hen. Het was hun woord tegen dat van zeven volwassenen en ze dekten elkaar allemaal. Hoe konden ze ooit bewijzen dat ze de waarheid spraken?

Lucy keek smekend naar haar moeder. Die bekeek het Historisch Genootschap. Haar mond was een harde, rechte streep. Toen sloeg ze een arm om Lucy heen en gaf haar een bemoedigend kneepje.

Verward keek Lucy naar haar op.

“Kom,” zei Dolly ten slotte. “Het is hier vreselijk koud. Laten we een lekker kopje koffie gaan drinken in de bibliotheek. Ik heb daar net de open haard aangestoken. Ik denk dat de agent nog wel wat

vragen heeft. U moet weten dat we momenteel last van insluipers hebben. Wellicht heeft u iets gezien.”

Niemand kon weigeren en dus gingen ze allemaal naar boven.

HOOFDSTUK 14

De geur van boenwas, brandend hout en denneappels vulde de grote bibliotheek. Het kapotte raam was eindelijk gemaakt, zodat het er heerlijk warm en behaaglijk was. Een prettig gevoel van veiligheid vervulde de meisjes.

Venendaal wierp nog wat hout op het vuur, zodat de vlammen oplaaidden. Voor de open haard zat een tweede agent, die zijn handen warmde. Naast hem op een voetenbankje lag een kleine cassette recorder.

“Iedereen koffie?” vroeg Dolly. “Voor jullie drieën heb ik warme chocolademelk.” Bedrijvig schonk ze alles in en het enige geluid was het gerinkel van de kopjes.

Voetstappen klonken in de gang. Iedereen keek op toen de ontbrekende jonge man ook de bibliotheek binnenkwam. “Ik word hier verwacht?”

Er hing spanning in de lucht. De aanwezigheid van de agent met de cassette recorder maakte de bijeenkomst minder onschuldig. De samenkomst in de bibliotheek leek eerder zorgvuldig voorbereid. Enkele aanwezigen schoven heen en weer op hun stoelen. Anderen friemelden zenuwachtig met hun handen. Zelfs de ogen van de sik

stonden onrustig, ook al verliet de glimlach geen moment zijn gezicht.

De monsterlijk grote vent was blijven staan en wel zo dicht mogelijk bij de deur. Totdat ook daar een agent verscheen, die nonchalant de deur sloot.

Nu was de onrust voelbaar. Lucy, Carrie en Nicole zaten stil naast elkaar op een rode bank en wachtten een beetje ongeduldig af.

Een vaag vermoeden bekreep Lucy. Wellicht was agent Venendaal toch niet zo dom en goedgelovig als hij eruitzag. Misschien had hij bij zijn naspeuringen iets ontdekt. Niets zou haar meer genoeg doen, dan te zien hoe dat stelletje schorem werd ingerekend en hoe ze hun verdiende loon kregen.

“Wel, wel, er is heel wat politie op de been,” constateerde de sik.

“Problemen, agent?”

“Inderdaad.” Venendaal stond op en leunde tegen de schouw, vanwaar hij iedereen goed kon zien. “Iemand heeft hier een loodgieter overmeesterd en er zijn kamers doorzocht.”

“Hemeltjefiel,” mompelde de sik onschuldig.

“U begrijpt,” zei Venendaal fijntjes, “dat wij daarom alle gasten aan een nader onderzoek onderwerpen.”

Stilte. Het enige dat te horen was, was het knetteren van het vuur. Toen de stilte ongemakkelijk werd, nam Venendaal opnieuw het woord. “Meneer Van Hoogenzand du Pré,” donderde hij opeens

keihard.

“Ja?” riep de sik geschrokken.

“Ach, u heet inderdaad Van Hoogenzand du Pré,” glimlachte de agent listig. “Schrijft u zich altijd onder een andere naam in?”

De sik herstelde zich snel. “Een oud familiegrapje,” antwoordde hij met een uitgestreken gezicht.

“Werkelijk?” zei Venendaal spottend. Leek het maar zo of klonk er werkelijk iets van teleurstelling door in zijn stem? “Zelfs de heren detectives hebben zich onder hun eigen naam ingeschreven,” vervolgde de agent. Hij keek strak naar de beide jonge mannen.

“En waarom niet?” vroeg de blonde.

“Misschien wilt u ons vertellen welke opdracht u hier vervult,” zei Venendaal.

“Sorry,” grinnikte de ander. “Dat is door onze opdrachtgever niet toegestaan. U weet toch dat de politie geen recht heeft dat van ons te eisen?”

Venendaal bleef onverstoorbaar. Zelfs Lucy voelde een glimp van bewondering voor de man. “Meneer Hartog,” wendde hij zich tot de grote man. “Heeft u geen strafblad?”

“En wat zou dat?” gromde de platgeslagen neus. “Ik heb niks gedaan. Ik ben een fatsoenlijke opkoper. Ik handel in oude spullen. Een strafblad zegt niets.”

“Juist,” sprak Venendaal. “Dus niemand van u heeft iets met het

neerslaan van de loodgieter of het binnendringen van kamers te maken? Denk eraan, ik zou u allen mee kunnen nemen naar het buro voor verhoor.”

“Dat zou u kunnen doen,” merkte de sik op. “Het zou alleen weinig uithalen. Wat mijzelf en mijn familie betreft, wij weten van niks en u kunt niet bewijzen dat het anders is.”

Die zat. De agent schuifelde met zijn voeten en Lucy wanhoopte. Ze voelde hoe de spanning langzaam wegebde. Jandorie, ze zouden de dans ontspringen. Zonder bewijs deden ze niks.

Dolly stond op om de lampen aan te doen.

“Ze wilden ons opsluiten!” probeerde Lucy. “Dat kunnen wij alle drie getuigen.”

Carrie en Nicole knikten heftig.

“Dat is jullie woord tegen het onze,” vond de sik en hij leunde ontspannen achterover.

Lucy keek naar agent Venendaal. Diens uitdrukking was echter weinig veelbelovend. Dolly knipte de schemerlamp op de piano aan. “Aaah! Daar! Daar is het!”

Iedereen schrok zich een ongeluk. Nicole liet bijna haar kopje vallen. Hevig opgewonden was de sik overeind gesprongen en hij wees met een trillende vinger.

Iedereen keek om naar Dolly, die verbaasd bij de piano stond. De opwindung gold echter niet haar, maar de lamp of liever gezegd, de

voet van de lamp.

Nu werden ook Lucy's ogen groot.

“Is dat...” begon Carrie.

“Ja!” antwoordde Lucy ademloos.

Iedereen verdrong zich rond de piano. Onder de lampekap prijkte een inmiddels heel bekende vorm. Het was een Griekse vrouwenfiguur. Het fraaie beeld was groen geschilderd om beter bij de donkerrode lampekap te passen. Onder de groene verf was de vorm van tal van onregelmatige steentjes zichtbaar.

“Het beeld!” riep Lucy ademloos uit. “Ik wist dat ik het kende.” Enthousiast greep ze Carrie vast. Haar blijdschap duurde echter niet lang.

De sik was iedereen voor en betastte het beeld. “Dit beeld,” sprak hij met stemverheffing, “is het eigendom van de familie Van Hoogenzand du Pré. Dat kan ik bewijzen.” Uit zijn binnenzak viste de sik een beduimd schrift met een gebloemde kaft. “Mijn moeders dagboek. Hierin staat dat ze het beeld slechts uitleende aan mevrouw Emma Onderwater. Als rechtmatige eigenaar eis ik het terug.”

“Mooi niet!” bitste Lucy verontwaardigd. “Dat beeld is van ons, hè, mam?”

Dolly was de rust zelve. “Ik ben bang van niet,” zei ze kalm. “Als de heren het kunnen bewijzen, dan is het hun beeld en mogen ze het

meenemen. Uiteraard nadat ze de schade in huis hebben vergoed.”

“Natuurlijk, natuurlijk,” gebaarde de sik ongeduldig.

Nu kregen de sik, de opkoper en de detectives haast.

Agent Venendaal moest het dagboek lezen, terwijl het hele gezelschap opgetogen door elkaar heen lachte en praatte.

Lucy knarsetandde van frustratie. Niet alleen kwamen die mensen er zonder straf van af, ze kregen bovendien het beeld!

“Het is niet eerlijk!” siste Nicole.

“Dag, racefiets,” mompelde Carrie.

“Waarom doet u niets?” vroeg Lucy aan de agent.

Hij negeerde haar en gaf het dagboek terug. “Het is uw beeld,” besliste hij, al ging het niet van harte.

Nog voor hij was uitgesproken, had de sik het beeld al van de piano gegrist.

Dolly keek hem strak aan. “Natuurlijk,” zei ze, “wordt uw hotelrekening verhoogd met de kosten van een nieuwe lamp.”

“Natuurlijk,” antwoordde de sik opnieuw. “Wij vertrekken direkt.”

Bij de deur grijsde hij de achterblijvers toe. De opkoper, de detectives en de rest van zijn familie zaten hem vlak op de hielen. Met een slag viel de deur van de bibliotheek dicht.

In het vertrek viel een sombere stilte van teleurstelling.

“Dat was het dan,” zei Dolly laconiek.

Lucy stoof direkt op. “Hoe kun je dat nou zeggen, mam? Weet je

wel dat ze ons bijna hebben laten stikken? En nu gaan ze er ook nog met ons beeld vandoor. Er zaten diamanten op dat beeld. We hadden rijk kunnen zijn!” Lucy raakte verhit van verontwaardiging.

“Doe toch iets!” barstte ze los. “Straks zijn ze weg.”

Dolly hoorde het onbewogen aan. “Denk je nu heus dat ik mijn ogen in mijn zak heb, Lucy Rozebottel?” vroeg ze bars. “Eerst verdwijnt de loodgieter, dan worden er kamers overhoop gehaald en vervolgens zie ik jullie als dieven door het hotel sluipen, waarna bijna iedereen opeens verdwijnt! Ik heb direkt de politie gebeld en jullie verdienen eigenlijk een pak op je broek. Hoe kun je zo onvoorzichtig zijn. Hoe vaak moet ik het nog zeggen: eerst denken, dan doen.”

Vanaf de open haard stond agent Venendaal hard te knikken. “Om nog maar niet te spreken over het achterhouden van informatie,” baste hij.

“Jullie zijn heel dom geweest,” vond Dolly. “Stel je voor wat er gebeurd was als de politie niet had ingegrepen.”

“Aan de politie hadden we anders niet veel,” zei Carrie brutaal tegen Venendaal. “U laat ze allemaal ontsnappen.”

“Carrie!” berispte Dolly Rozebottel.

Agent Venendaal werd rood van woede. “Zonder bewijs doet ook de politie niets,” snauwde hij boos. “Wie weet, hadden we bewijs gekregen als jullie je er niet mee hadden bemoeid.”

“Dat staat helemaal niet vast,” sprak Dolly kalm tegen de geprikkelde agent. “We wisten dat het moeilijk ging worden,” voegde ze eraan toe en ze keek de meisjes aan. “We hadden een list bedacht. Agent Venendaal zou ze overdonderen, in de hoop dat ze van schrik zouden bekennen. Dat is jammer genoeg niet gelukt.” Nee, dat was het zeker niet. Lucy was zo teleurgesteld dat ze wel kon huilen. “We zijn het beeld kwijt,” zuchtte ze mat. “We hadden miljonairs kunnen zijn.”

Dolly keek haar verbijsterd aan. Toen schoot ze hartelijk in de lach. “Dat is helemaal niet grappig, hoor,” zei Lucy zuur.

“Natuurlijk wel,” grinnikte Dolly. “Diamanten, welja. Als ik had geweten dat het om dit beeld ging, had ik het direkt meegegeven,” en ze begon nog harder te schateren.

“Misschien mogen wij ook meelachen?” mompelde Venendaal droog.

Dolly veegde de tranen uit haar ogen en keek het kringetje rond. “Lucy toch,” zei ze toen. “Jij had beter moeten weten. Luister nu allemaal eens goed. Ik zal jullie vertellen wat er met dit beeld is gebeurd. Jullie moeten weten dat ik er al van jongsaf verhalen over hoor. Het was tante Emma's spaarpotje.”

“Spaarpotje?” vroeg Lucy langzaam. Ze kreeg een vermoeden van wat er ging komen.

“Juist,” sprak Dolly. “Het is al heel lang geleden dat ze de eerste

diamanten verkocht. Verkeerde beleggingen, oorlogen en verkwistende familieleden zorgden ervoor dat ze langzaam maar zeker haar geld kwijtraakte. Totdat ze ten slotte totaal aan de grond zat. Toen dat eenmaal gebeurde, dreigde ze ook haar geliefde huis te verliezen. Op dat moment dacht ze aan het beeld. Ze veronderstelde dat Evelien een paar diamantjes toch niet zou missen en zette er imitaties voor in de plaats. Dat heeft ze jarenlang gedaan. De diamanten hielden het huis in stand. Toen ze stierf, waren alle echte diamanten op.”

Triomfantelijk keek Dolly naar de aanwezigen. “Nou? Zijn jullie nog boos? Is het niet vreselijk grappig?”

“Maar dat betekent dat het beeld niets waard is,” zei Lucy langzaam. “Natuurlijk niet,” antwoordde Dolly. “Je denkt toch niet dat ik het groen zou verven als er diamanten onder zaten?”

Buiten klonken ruziënde stemmen en ze liepen allemaal naar het raam.

De sik, zijn familie, de detectives en de opkoper waren in een driftige woordenwisseling gewikkeld.

Nicole begon zachtjes te grinniken. “Ik geloof dat ik het toch wel grappig vind,” giechelde ze.

“Wat zullen ze opkijken als ze straks de verf eraf halen,” grijnsde Lucy nu ook.

“Alle moeite voor niets,” viel Carrie in. “Zielig hè?”

Nu begonnen ze allemaal te lachen.

Buiten stormde iedereen naar de auto's. De sik, nog altijd in bezit van het beeld, reed als eerste plankgas weg, maar de anderen scheurden er met gierende banden achteraan.

“Ha, ha, ha,” lachte Lucy. “Ze vertrouwen elkaar voor geen meter.” Alleen agent Venendaal lachte als een boer die kiespijn heeft. Hij vond het vreselijk wanneer iemand door de mazen van zijn net glipte.

“Hè, hè,” zei Dolly toen ze uitgelachen was en ze keek eens naar het vrolijke drietal. Ze hadden een benauwd kwartiertje doorgemaakt. Al betwijfelde Dolly of ze werkelijk gestikt zouden zijn. Zoiets was voor de daders veel te riskant. Grote kans dat het enkel dreigementen waren geweest. Dolly besloot de vriendinnen niet te straffen. Zo'n akelig avontuur was al straf genoeg. Ervaring was de beste leerschool, besloot Dolly. Alhoewel... ze werkten zich iedere keer weer in de nesten. Maar hierdoor was er wel de nodige reuring in hotel Rozebottel.